

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklallah!

ANAYASA
İSLAHATI

GENEL
AF

Üniversite
İslahatı

T.R.T.

YARGI
organların
da değişik-
lik

İki ateş arasında !

TOPRAK
REFORMU

Herkese
ev

Muhtar-
lara
maaş

Semih Balıoğlu

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sagdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstiğini tercih eder?

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Ömür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
nylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans S : 2832 — 159)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 41 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 1 Ekim 1969

CASİNO D'İSTANBUL

İSTANBUL Gazinosu değil.. Casino d'İstanbul.. açıldı.. açılıyor.. derken.. açıldı.. hem de törensiz nutuksuz.

Yeniköy'deki Sait Halim Paşa yalısı, Casino d'İstanbul olmak için baştan ayağa onarıldı, döşendi yendi.. Osmanlı paşasının konağı kumarhane için birebirdi doğrusu... Boğaz'ın mavi sularına bakan bu tarihi binanın güngörmüş duvarları, işlemeli tavanları, artık krupiyelerin klâsik sesleriyle yankılanacak.

Ne yazık ki törensiz ve nutuksuz açıldı Casino d'İstanbul... Seçim yasakları sebebiyle açılış töreni yapılamadığını yazıyor gazeteler... Eğer bu talihsizlik olmasa, seçim propagandası için hiçbir fırsatı kaçırmayan Süleyman bey Yeniköy'e koşar, cafeafı, tantanah, gürültülü, masraf- lı bir törenle gazinonun kurdelaşını keserdi.

Ve acaba nutuk atsa neler söylerdi?

— Sevgili vatandaşlarım!.. diye başlardı söze... Nurlu ufuklara doğru kurdelâ kesmekten, nutuk atmak-

tan, törenlere katılmaktan, halkın dertleriyle uğraşmaya vakit bulamıyoruz. Olsun.. eserlere eserler katmak için herşey feda olsun...

Sevgili vatandaşlar!

Bakınız! Şu mutlu günü kutlamak bize müeyesser oluyor. Bu müessese memleketimiz için döviz kaynağı olacaktır; kalkınmaya kaynak olacaktır. Montekarlo böyle kalkandı. Önümüzde tarihi tecrübeler var... Biz de niçin istifade etmeyelim? Allah kalkınmak için herbir şey vermiş bize... Şu masmavi Boğaz, şu zümrüt gibi tepeler nerede var? Kimde var? Atalarımız bize paha biçilmez miras bırakmışlar... Sait Halim Paşa merhum bunlardan biri... Müşarünleyleyilerde kumarhane olacağını düşünmeseydi şu yalayı yaptırır mı idi? Biz de işte bu tarihi yalayı yeniden boyatarak hizmete açmış bulunuyoruz. Gazino deyip sakın dudak bükmeyin, burun kıvrımayın, Cenabı Hakkın gücüne gider. Hiçbir şeyi küçümsemeyin arkadaşlar... Talih oyunlarına hız vermek kalkınmanın birinci şartlarından biridir. Artık vatanımızda demokrasi o kadar iler-

lemiştir ki vatandaş çamaşır tozu alırken bile piyangosunu tercih edip kumar zevkini de tatmin etmektedir...

Acaba böyle bir nutuk atar mıydı Süleyman bey?

Niye atmasın ki?

İktidar sahibinin dudakları arasından çıkan hiçbir söze şaşamayız artık... Bundan önce söylediklerine hayretlerimizi o kadar harcadık ki bundan sonra söyleyecekleri karşısında şaşırılmaz münkün değildir.

Ama ne olursa olsun bu Casino d'İstanbul'un bir püf noktası var:

Casino d'İstanbul, ya da daha açık deyişle İstanbul Gazinosu, bir devlet ortaklığıdır. Bir yabancı kumpanya ile Turizm Bankası'nın kurduğu şirket işletecektir burasını...

Köşebaşındaki «Bul kararı al parayı» oyununu devletin polisi kovalar, Beyoğlu'ndaki kumarhaneleri buldukça kapatır, ama kendisi de gerektiği yerde Casino d'İstanbul'u açar...

Devletin mânevi şahsiyetiyle uyusabilir mi bu çelişme?

Durunuz daha bitmedi:

Süleyman bey iktidarının koyu bir

devletçilik düşmanı olduğunu biliyoruz. Süleyman bey ve arkadaşları devletçiliği alabildiğine yererek derler ki:

— Devlet iyi tüccar olamaz, zarar eder!..

Peki.. mademki böyledir, ve mademki bu felsefeyle Cumhuriyet devrinde kurulmuş bütün devlet teşekküllerine yan gözle bakılır, üvey evlât muamelesi yapılır, çoğunun ocağına incir ağacı dikmek için uğraşılır...

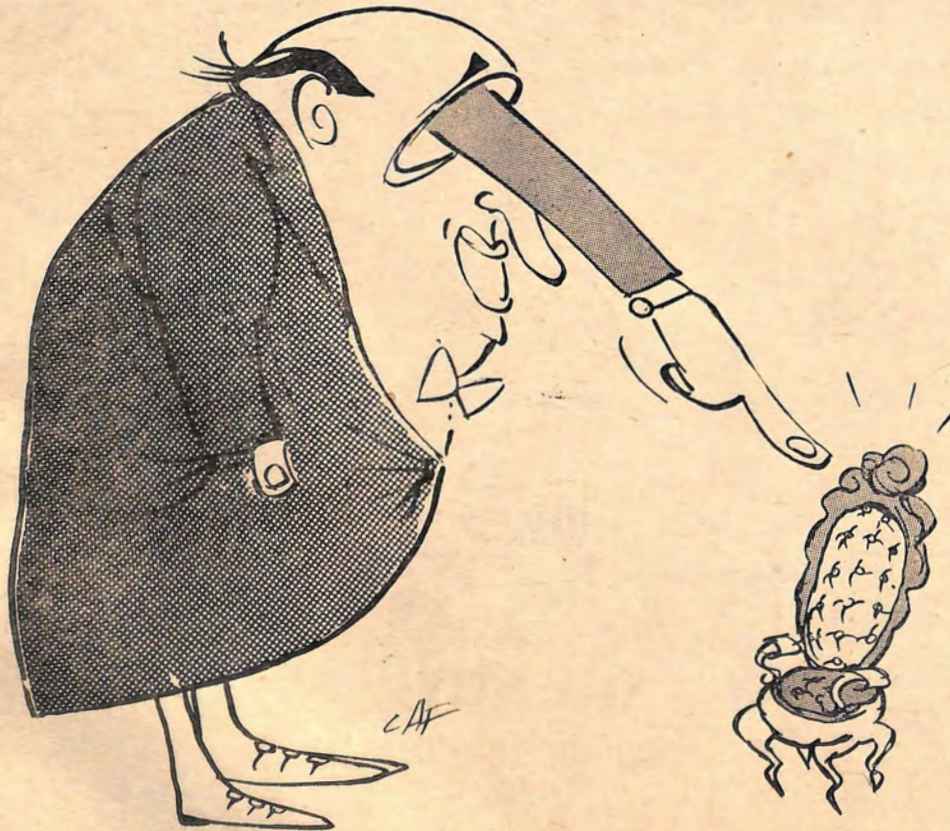
«Devlet iyi tüccar değildir» diyenler devletin kumarhaneyi iyi işletceğini mi iddia ederler?

Biz, bir ecnebi kumpanya ile ortaklaşa, Sait Halim Paşa yalısında beynelmîl kumarhane açılmasını yasalarımıza aykırı, geleneklerimize ters, bizzat devletin itibarını zedeleyici ve bir kelimeyle yakışsız buluyoruz.

Bir ülke böyle şeylerle kalkınmaz... Turizm böylesine lüks sefahat yuvalarıyla gelişmez. Senin sınır kapısına dayanmış onbinlerce turisti doğru dürüst yatıracak, yedirecek yerin yokken kumarhane açmakla mı geliştireceksin bu sektörü?

Lâf ola işte... İstanbul beynelmîl kaçakçıların, gangsterlerin, esrarkeşlerin başkenti olduydu; şimdi de kumarbazların payitahtı olsun diye mi çalışıyoruz!..

AKBABA

— AP. SİYASİ GÖRÜŞÜNÜ AÇIKLADI. —

Akbaba

Gelecek hafta

İ L Â V E L İ

Seçim Sayısı

Bütün yazarlarımız,

bütün çizerlerimiz

SEÇİM HİKÂYESLERİ, SEÇİM
ŞİİRLERİ, SEÇİM PANORA-
MASI VE KARİKATÜRLERİYLE

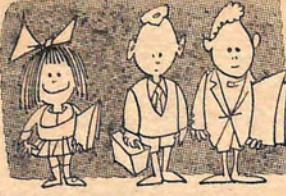
İ L Â V E L İ

SEÇİM ÖZEL

Sayımızda

Önce Akbaba oku

Sonra kullan oy'unu

On liralık çocuklar

Muzaffer İZGÜ

71 AY keşki ağzımdan kaçırmas olaydım. Ay başında, hanımla bizim maaşını transfer edileceği yerlerin listesini çıkarırken, bir otuz lira açık verdik. Hanım:

— Ayol senin maaşın 680 lira değil miydi? dedi.

— Evet, dedim.

— Bak, burada 650 lira var, otuzu nerede?

680 lira maaş alan adam için otuz lira, zamanında üçyüz lira değerindedir. Öyle zamanlar olur ki, aynı- sı Demirel'in dediği gibi biz memur milleti Hazreti Eyüp sabrı göstere- rek bu otuz lirayla sekiz on gün i- dare ederiz. Nasıl idare edilmiş demeyin, elbette otuz lira günde üç liradan on gün memur evine et de alır, sebze de alır, meyve de alır... Sağolsun bakkal, gerisi bakkalda çok... Çok zamanlar kızarım, neden bizim mahalle bakkalları sebze, meyve, et, odun, kömür, sinema bi- leti, maç bileti, tiyatro bileti sat- mazlar diye...

— Hadi, dedi karım, yoksa ben- den gizli bir yere otuz lira taktın da, onu mu verdin?

— Aman hanım, dedim, ben, bizi ayda üçyüzünlü ev kırasına verdik- ten sonra, geriye kalan üçyüz liray- la bir ay geçindirmesini bilen, Ay'a gitmekten daha zor böyle bir muc- zeyi başaran senin gibi çok büyük bir maliye uzmanına danışmadan nasıl olur da herhangi bir yere otuz lira takabilirim?

— Ayol arkadaşlarımı kıramazsın, meyhane, falan?...

— Yahu hanım, biz beşinci marka sigara çıksa ondan içeceğiz diyoruz, bir de içki ha! Hanım, namusum şerefim üzerine yemin ederim ki, on yıl önce, seninle evlenirken dü- ğünde içtiğim rakıdan sonra, bir de

1965 yılının Ocak ayının onsekizin- de içmiştim. Biliyorsun onu da bak- kal şişe kırıldığı için bedava tara- fından vermişti.

— Pekiyi, nereye gider bu otuz li-

Birden aklıma geldi:

— Buldum hanım! diye bağırdım.

— Parayı mı?

— Değil canım. Yahu biz bu ay çocuk zammı almadık. Üç çocuğun otuz lira.

O zaman, ikinci sınıftaki kızım Ayten, üçüncü sınıftaki oğlum Şe- ref, dördüncü sınıftaki oğlum Şev- ket ayağa kalktılar. Şevket:

— Kaç lira baba? dedi.

— Otuz lira oğlum, dedim.

— Üçümüze mi otuz?

— Evet yavrum, üçünüze otuz...

Çocuğun gözleri faltaşı gibi açıl- dı. Yumruğu masaya indirip:

— Bu haksızlıktır! diye bağırdı.

— Anlamadım yavrum! dedim.

— Evet haksızlıktır! diye bağırdı-

lar üçü de...

Sözü Şeref aldı:

— Benim aylık değerim on lira

ha!...

Kız hepsinden onurlu çıkıp, baş-

ladı ağlamaya:

— Bir yapma bebek yüz, ikiyüz

liraya satılırken, benim değerim on

lira olsun ha!

Saçlarını okşadım:

— Bak yavrum, dedim, ayda on

lira, yılda ne eder? Yüzüymü lira

eder değil mi?

Daha çok hıçkırmaya, hattâ tepin-

meye başladı:

— Koca bir yıllığım yüzüymü li-

ra ha! diye.

— Yavrum, on yılda 1200 eder,

onsekiz yılda, şey şayet evlenmezsen

tabii tastamam 2160 lira eder...

— Ayy! diye saçlarını yolmaya başladı. Gençliğim, çocukluğum 2160 lira ha!...

Şevket atıldı:

— Bu bize hakarettir baba! dedi.

— Yavrum, hakaret bunun nere-

sinde? Bak, komşumuz Bedri beyin

çocuklarına da aynı parayı veriyor-

lar. Sonra, öğretmen Lütfi beyin çoc-

ukları, nüfuscu Ali beyin çocukla-

rı, meteorolojici Abbas beyin çocuk-

ları... Bunların hepsi onar liralık

çocuklar. Hiç onlar ağlayıp sızlıyor-

lar mı?

Şeref:

— Haberleri yoktur da ondan, de-

di, bir haberleri olsa!...

— Olsa n'olacak?

— O zaman çok şeyler olur. Ben

her gün okula gideyim, bayramlarda

bu yurdun emaneti sana desinler,

arkasından çıkarsın ayda on lira pa-

ra versinler. Benim ayakkabım kaç

lira baba?

— Kırk yavrum.

— Kaç ay giyerim ben bu ayak-

kabıyı?

— Çok çok iki ay...

— Öyleyse bir ayakkabı parası

değil...

Kız susturayım derken, başladı

bu kez büyük oğlan ağlamaya. Onu

susturmaya çalışırken, ufağı başla-

dı.

Zorla teskin edebildim onları:

— Yavrularım, dedim, çok yanlış

bir düşünceye saplandınız. Sizler,

birer altından top olup, yarının bi-

yükleri, vatanın geleceği, memleke-

tin ulu varlıklarıdır. Şanlı ataları-

mız Mohaç'ta, Asya çöllerinde at

koştururlarken, tek düşünceleri var-

dı, Türklüğün yaşaması... Türklüğü

siz yaşatacak, onu siz yükseltecek-

siniz... Ve de yavrularım...

Çocuklar öteki odaya çekilirler-

ken, ben coşmuş hâlâ nutuğa de-

vam ediyordum ki, karım:

— Yeter yeter, dedi. Şimdi sen

nutuğu bırak da, bu otuz lira açığı

nere-den, nasıl kapatacağız ona baki

Hazır kalıp haline gelmiş sekiz

on açık kapatma formülünü uygula-

manıza rağmen, yine de bu otuz li-

ralık açığı kapatamadık.

Devrisi günü öğle üzeri yemeğe

geldiğimde, ulan aman, bizim soka-

ğa bir girdim ki, dersiniz sanki so-

kak değil, olmuş bir okul bahçesi,

kaymıyor çoluk çocuk... Fırsattan is-

tifade, şekerçiler, leblebiciler, mı-

sırcılar, gevrekçiler dolmuşlar so-

kağın içine... Yanaşım gevrekçilerin

birine:

— Hayrola delikanlı, okul falan

mı açılıyor, yoksa ilköğretim hafta-

sı mı var? dedim.

— Vallaha bilmem, dedi, çocuklar

yürüyüş mü yapacaklarmış, ne ya-

pacaklarmış. Vallahi bu işler de a-

yağa düştü ya bey, Allah sonumuzu

hayretsin!

Koştum gittim eve. Ühtü, girebi-

lirsen gir kapıdan içeri. Bir yığın

çocuk, kimi dövüzler hazırlıyor, ki-

mi bildiriler yazıyor, kimi de köşe-

ye geçmiş marş provaları yapıyor...

Şöyle bir içeri gireyim dedim, üç

beş velet yapıştılar kolumdan:

— Amca giyemezsin, yasak, dedi-

ler.

— Niye oğlum?

— Kâyaygâh buyası amca kayay-

gâh... Biz pyotesto edeceğiz de...

— Neyi?

— On lilyalay!... Bizde Devlet Baba

on lilya veyiyoymuş da...

— Eyvah, dedim, sakın sizin ele-

başınız Şevket olmasın?

— Şevket deyil o amca, şef şef!

Karım geldi komşudan:

— Beni de bırakmıyorlar içeri,

dedi.

— Yahu hanım biz öldük. Sürerler

vallaha. Ya sürerler, ya meslekten

atarlar...

Kapıdaki çocuklara:

— Yavrularım, dedim, bu memle-

kette Çocuk Esirgeme Kurumu var-

dır ama, büyük esirgeme kurumu

yoktur. Bırakın içeri girip bizim oğ-

lanla konuşayım!

— Olmaz amca, dâvamızda haklı-

yız, dediler.

— Halksınız yavrum ama, hak

hukuk derken, olan bana olacak!

— Sen memuy değil misin amca?

— Memurum...

— Eh, sana olan oymuş zaten...

Hem şimdi sen çekil yana, kahya-

manlar yüyütyşe geçecekler!

Önce dövüzler çıktı:

«On gazoza bir çocuk...»

«Bugünün onluğu, yarının büyü-

ğü...»

«Beş çocuk elli lira

Oh ne âlä ne âlä!»

«Aş isteriz, ekmek isteriz

On lirayla biz n'ederiz?»

«Okulda süttözu bir bardak

Anlayamadın mı, on liranın primi

o, a avanak»

Dövüz tutanların ardı sıra tüm çoc-

uklar karmakarışık yürümeye baş-

ladılar. Oğlanı gördüm, kardeşleri-

nin elinden tutmuş en önde gidi-

yor...

— Oğlum Şevket, gelin gitmeyin

oğlum... Al kardeşlerini gel Şevket,

yakma babanı! diye bağırdım... Ge-

lin tek, ikiser lira ben zam yap-

ayım size!

Duymadı bile keratalar... Caddeyi

tutup gittiler... Arkaları sıra leblebi-

ciler, taticılar, tursucular...

Gidemedim korkumdan artların-

dan... Güya vali:

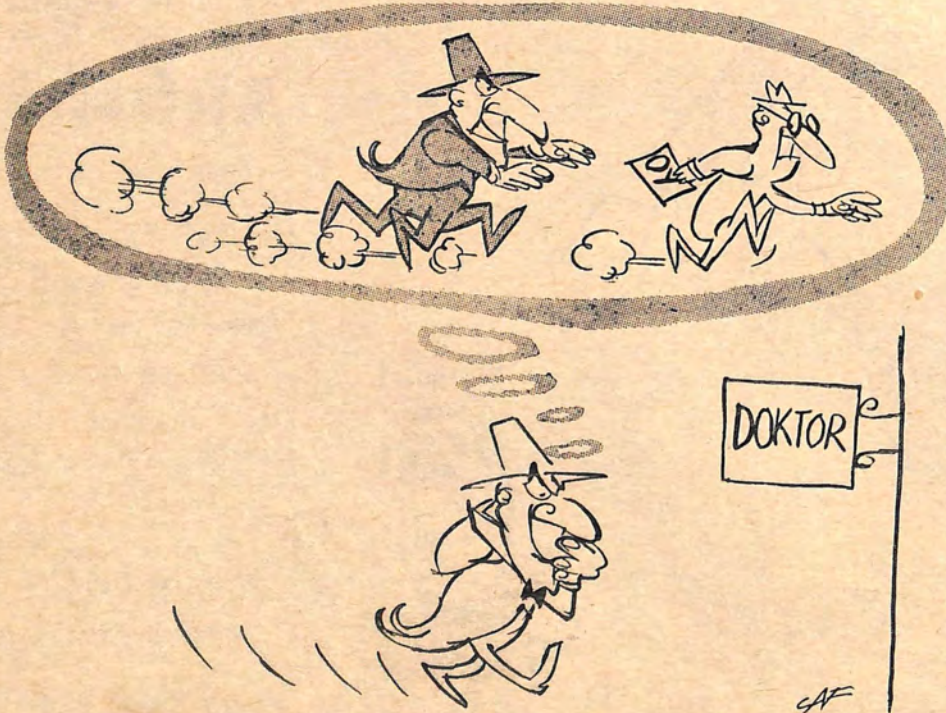
— Haklı dâvanıza eğileceğim çoc-

uklar, Ankara'ya yürümekten vaz-

geçin! diyesiymiş...

Muzaffer İZGÜ

Bir doktor, hastasına ayak taktı. — Gazeteler —

Yazısız

Yazısız

«Her okuyucuya bir dünya» vaadederken yazarımıza başlamak okulların açıldığı bir sıraya rastladı. Gazetelerimizde okuyoruz: Okul kıyafetleri pahalıya çıkıyor... Kitap, defter vesair okul malzemesi pahalı...

Malûm iktûsa i şartlar dolayısıyla ana-babalar çocuklarına tam bir kıyafet alamıyorlar, çocuklarının okul ihtiyaçlarına tam olarak cevap veremiyorlar.

Asıl fecî olanı ne biliyor musunuz?... Okularda tedrisatın da tam değil yarım oluşu. İkili tedrisat yüzünden çocuğun sabah okula gidip sevdiği bir dünyaya girmesiyle dünyasının ortasından bölünürmesi bir oluyor... Çünkü, çocuğa «Haydi oğlum sen git artık, öğleden sonra da başkaları gelecek» diyorlar.

Daha çocukluktan itibaren dünyamızın yarısının elinizden alındığı bir ortamda «her okuyucuya bir dünya» vaadinde bulunmak kolay değil doğrusu.

Neyse, biz başlayalım işimize; yetiştirebildiğimiz kadar...

1969'da ölen iki kişinin bıraktığı vasiyetname dikkatimi çekti.

Biri, takma kalbe yaşamış olan Blaiberg'in, diğeri de Ho Çi Minh'in vasiyetiydi.

Her iki vasiyetnamede de vaktin bahis vardı.

Blaiberg vaktinizi hoş geçirin diyerek vaktin değerinin bilinmesini söylüyor, Ho Çi Minh de «vaktinizi boşa harcamayın, var gücünüzle mücadele edin, vaktin değerini bilin» diyordu.

Her okuyucuya bir dünya

Birinin «vaktinizi hoş geçirin» diğerrinin de «vaktinizi boş geçirmeyin» sözleri, halledilmesi en güç problem olan hayat denklemini önümüze seriyordu:

— Acaba hayatın ne kadar hoş vakte ve ne kadar boş geçmeyen vakte adanmalı?... İşte bütün mesele!

İngiliz gazetelerinden birinde Okuyucu Mektupları sütunundaki bir yazıda şöyle deniyordu: «Ben büyük bir pastahane sahibiyim. İmalâthanede çalışanların temizliğe riayet etmesini isterim. Erkeklerin saç uzatmalarından şikâyetçiyim. Pastaların içine saçları düşmesin diye birer file takmalarını istiyorum, fakat takmıyorlar. Kanunda erkek işçinin ne kadar saç uzatabileceği tasrih edilmemiş. İşten atılmaktan korkmuyorlar, çünkü bizdeki Sosyal Refah Devleti kuralları malûm, işten atılan biri hükümetten işsizlik tazminatı olarak asıl maaşına yakın aylık alıyor...»

Mektup bu minval üzere devam ediyor...

Görüyorsunuz musunuz siz şu iş teminatını? Bir de bizdeki durumu bakın!... Geçenlerde gazetemizden birinde şöyle bir haber çıkmıştı: «Maaşını almaya giden öğretmene Eğitim Müdürü favo-

rilerini kestir de gel yoksa maaş üdemem dedi.»

Ama, beterin beteri var... Örneğin Romanya'da sakal bırakabilmek için Belediyeye müracaat edip özel sakal ruhsatı çıkartmak zorundaymışsınız!

Avrupalılar, nüfuslarının artmasından şikâyetçilerim.

Efendim, Avrupa'da durumu biliyorsunuz...

Kadınları erkek gibi pantolon giyiyorlar, hattâ moda diye bazan kiravat bile takıyorlar... Erkekleri, kadın gibi saç uzatıyor... Bu durumda nüfusun fazla artmasına imkân yok ki...

Öyle ya kadını erkekten, erkeği kadından ayırdedinceye kadar dünya kadar vakit kaybediyorlar ilişkilerinde!

«Ya o, ya ben» ihtarin-daki taraflardan birinin insan, diğerrinin de köpek olduğu bir dava biliyor muydunuz?

Bugün İngiltere'de «Ya o, ya ben» diye 100.000 postacı greve hazırlanıyor. Postacıların şikâyetleri yılda 100.000 meslektaştan 3.000'inin evlere mektup dağıtarken ev köpekleri tarafından ısırtılmasıymış.

Köpek nüfusunun 6 milyon ve köpek sevgisinin büyük olduğu

İngiltere'de böyle bir meselenin ortaya çıkmasına şaşmamak gerek.

Postacılar, mektup dağıtmak için uğradıkları evlerdeki köpeklerle —görülen lüzum üzerine— uyuşturucu madde ya da gözyaşartıcı bir madde sıkarak tabancalar verilmesini istiyorlarmış... Böylece köpeğe iki el sprey sıkıp mektuplarını rahatlıkla atacaklar evin kapısından.

Fakat 1911 tarihli bir kanun var ki, bu kanuna göre, köpeğin sahibi, köpeğine zarar ıka edildi diye postacıyı veya Posta İdaresini dâva edebilirmiş... Postacılar da ısırtılmalarına karşı kendilerini koruyan bir kanun çıkarılmasını talep ediyorlarmış şimdiki.

Bu mesele henüz bir sonuca bağlanmış değil İngiltere'de.

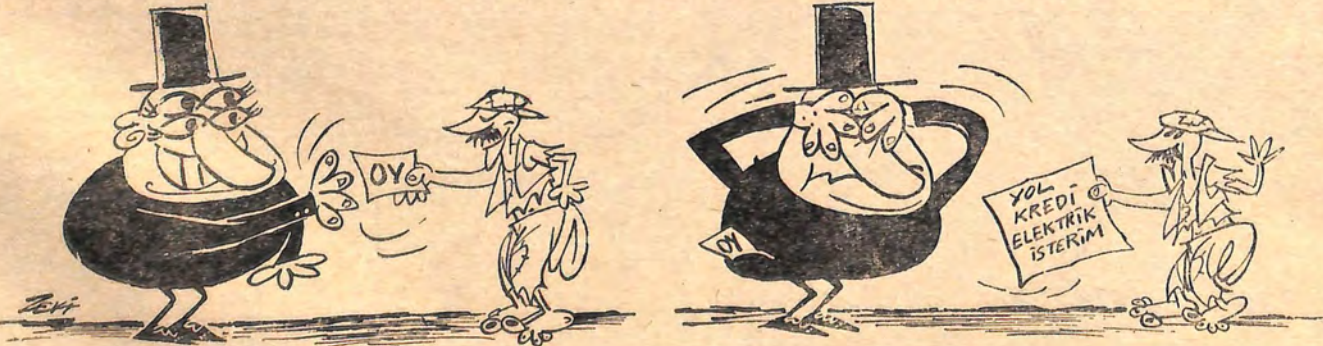
Fakat biz şöyle bir sonuç çıkarabiliriz: Toplumda işler ne kadar intizam içinde yürütülüyor ki kanun dışına taşarak, yetkiyi aşarak, değil insanın kılına dokunmak, hayvanın bile kılına dokunulmuyor.

Brigitte Bardot'un şimdiki sevgilisi (eğer bu satırlar yazıldığı andan itibaren size ulaşmaya kadar bir yenisi eklenmemişse) bir Yunanlıymış.

Hükümet gibi kadın diye bir deyim vardır ya?...

Brigitte Bardot'a «Birleşmiş Milletler gibi kadın» demek gerekecek galiba... Baksamıza her milletten bir bayrak dikiyor malikânesine!

Reşit AŞÇIOĞLU

Sen Resat'i Tanır mısın?

YÜZÜNÜ gizleyen gazetesinin üstünden kaçamak bakışlarla beni incelediğini görünce, içim titredi. Karşımdaki, bir aydır berber eli değmemiş bu suratla beni ya bir cezaevi kaçkınına benzetmişti, ya da körolası şansım eski bir alacaklıyı karşıma dikmişti.

Hiçbir şey yokmuş gibi olduğum yerde kalmak mı, yoksa incecikim durağa gelmiş gibi soluğu kapıda almak mı daha doğru olur diye düşünürken, bakışlarımız karşılaştı. Yüzünü örten gazeteyi biraz aşağı kaydırıp gülümsedi. Kim olduğunu çıkaramadığım halde ben de gülümsedim. Katladığı gazetesini cebine sokarken, bakışlarından ummadığım bir yumuşaklıkla mırıldandı:

— Siz bir yerlerden gözüm ısırtıyor ama, bir türlü hatırlayamadım. Gerçekten, karşımdaki surat bana da yabancı değildi:

— Siz de bana yabancı gelmiyormusunuz.

— Nereden tanışıyorsunuz acaba?

Bu iri kıyım, güzel giyimli adamla tanış olmamız mümkün değildi ama, nedense hâlâ düşünüyordum:

— Partiden deseem... Hangisinin de karşılaştık bilmem ki...

«Politikayı sevmem, partileri gezmem» demeye utandım da, eksikliği mi gizlemek için sordum:

— Hangi partilerde bulundunuz?

Ömrü ilden ile sürülmekle geçmiş bir memur emeklisi gibi saymaya başladı:

— Hemen hemen hepsinde... Memleket hizmetine CHP'de katıldım. Sonra DP. Kurulup seçimleri kazandı, içimdeki vatana hizmet aşkıyla, kaydımı oraya yaptım. Derken arkadaşların bir kısmıyla DP den kopup... Dur bakayım MP'yi mi kurmuştuk, HP'yi mi?...

Sırayı şaşırmamak için defterine davranırken:

— Zahmet etmeyin, dedim. Oralardan tanıştığınızı sanmam.

Fakat adam kafasına koymuş, ille beni tanıyacaktı!

— Yoksa, dış gezilerin birinde mi tanışmıştık sizinle?

Yığıltığe toz kondurmamak için bacak bacak üstüne atıp:

— Olabilir, dedim.

Sevinçle ellerini çırpı:

— Tamam, hem de bir vapur yolculuğundaydı...

— Evet, bana da öyle geliyor.

— Son yıllarda nerelere gittiniz vapurla?

Milyoner pozuyla cevap verdim:

— Bir keresinde borç aramak için Yalova'ya, iki keresinde de iş aramak için Haliç vapurlarıyla Kasım-paşa'ya gitmiştim.

Yüzünü buruşturdu:

— Yok. Başka yerden olmalı.

Sustuk. Başladı düşünmeye:

— Hay Allah... Yüzde yüz bir yerlerden tanışıyoruz ama... Belki de aynı semtlerde oturduk. Birbirimizle yıllarca komşuluk yaptık değil mi ya?...

— Belki...

— Vicdan apartmanında oturdu-nuz mu siz? Hanı yedi katlı, çift daireli, kaloriferli, asansörlü de vardır.

Yüzümün olumsuz anlamını görünce devam ettil:

— Canım, oturmadınsa bile apartmanını bilirsin. Beyoğlu tarafına hiç çıkmadın mı ömründe?

— Birkaç kere çıktım.

— Çıktınsa bilirsin. Apartmanı bil-mesen sahibini tanırın. «Belâlı İh-san» derler. Çocukluk arkadaşımıdır. İri yarı, sıırım gibi kafası çalışan bir oğlandır. Toprağı ver, para yap-sın sana!

— Tanımıyorum, diye mırıldan-dım.

— Yahu gazete de okumaz mısın sen? İki yıl önce kaçak mallarla ya-kalanmıştı da sonra delil yetersizli-ğinden serbest bırakılmıştı.

— Valla, dedim, ayıp olduğunu bi-livorum ama, zorla değil ya bahset-

tiğiniz İhsan'ı tanımıyorum. Okul-dayken bir İhsan vardı ama, «Saç-kıran İhsan» derlerdi çocuklar.

— Hay babana rahmet! diye bağırdı karşımda oturan. Ta kendisi! Gö-züm ısırtıyor demedim mi? Okul sı-ralarından tanışıyoruz demek. Nu-ri'yi de tanırısın öyleyse... Yüz nu-mara Nuri'yi...

Düşündüm düşündüm çıkarama-dım. Sordum:

— «A» da mıydın, «B» de miydin sen?

— «A» da...

— Olmadı. Reşat'ı tanır mısın?

— Tüylü bozuk Reşat'ı...

— Evet.

— Tanırım ama, okulu bitirdikten sonra hiçbirini bir daha göremedim.

— Bir ikisi haric, hepsi bu mem-leketin kalkınması için ellerinden geleni yaptılar. Fakat bu millet in-san değeri bilmiyor birader. Türki-ye'de ilk defa işsizlik canavarının başını ezen adam kim oldu biliyor musun?

— Hayır.

— O «Tüylü Bozuk» dediğiniz Reşat'ı... Tam Çalışma Bakanı olacak çocuk ama, değerini bilmediler oğ-lanım.

Ne kendine, ne vatanına hayrı do-kunmamış bir kimsenin utancıyla sordum:

— Ne yaptı? Fabrika falan mı aç-tı?

— Ohoo, dedi. Senin dünyadan ha-berin yok! Fabrika açsaydı kaç ki-şiyi işsizlikten kurtarırdı? Çok çok yüz, yüzelli kişiyi değil mi?

— O kadar.

— Bu sadece sahte çalışma izni basarak, memleket yararına binler-ce işsiz yurt dışına çıkardı.

Hayretle sordum:

— Eee, anlayan olmadı mı?

— Anlaşıldı sonunda. Fakat bel-geleri basan, dağıtan kendisi olma-dığı için bir şey tutturamadılar. Ge-çen seçimlerden önce baktı ki ev-sizlik derdi işsizlikten de büyük,

başladı hazine arsalarını el altından evsizlere dağıtmaya...

— Şimdi ne yapıyor?

— Kabuğuna çekildi şimdi. Nüfuz-lu yakınlarının kalışlığına uğradı. Görsen tanımazsın. Bir çöktü çöktü, hayata bir küşüş küştü, camiden kahveye, kahveden eve gidip geli-yor, üç apartmanla iki garajın geli-riyle idare ediyor.

Bir şey söylemiş olmak için:

— Yazık, diye mırıldandım.

Coştum:

— Yazık ki, ne yazık! Samimî! söylüyorum, bizim «Tüylü Bozuk» gi-bi on Reşat daha bulacaksın, işsiz-likle evsizlik dertinin kökünü kazi-yacaksın!

Bir an sustuktan sonra:

— Vay canına, dedi. Nereden ne-reye... Demek okuldan tanışıyorsunuz ha? Sen bizim Cemil'i de tanırısın öyleyse.

Bahsettiği arkadaşını tanıdığım ka-dar severdim de:

— Sahi, dedim. O şimdi nereler-de, ne yapıyor acaba?

— Adaylığını koydu, dedi.

Şaşırdım:

— Adaylığını mı koydu?

— Neden koymasın? Az mı yara-rı dokundu bu memlekete? On yıldır millet hiçbir şeyin yokluğunu duymuyorsa, bunu hükümetler mi başardı sanıyorsun?

— Cemil mi başardı?

— Elbette ya... Senin partilerinin Mecliste birbirlerini yerlerken, bak-tı piyasada kahve sıkıntısı var, memlekete kahve yığı. Baktı çayın kalitesini düşük, yaptı etti, memle-ke-te yabancı turistlerle çay soktu! Baktı yedek parça sıkıntısı var, pi-yasayı yedek parçaya doyurdu. Elli-ne bir jilet lisansı ver, yurda on tonluk kamyon soksun!

— Pes doğrusu!

— Pes ki, pes! Ama dedik ya, biz-de harcarlar adamı. Geçen seçimler-de partinin azizliğine uğradı. Ka-zanma şansı yüzde yüz olduğu hal-de, listeye koymadılar. Ondan son-ra da dış ticaret açığını bir türlü kapatamadılar. Oysa Cemil gibi üç kişi daha bulacaksın, yıllar yılı İk-tidarda kalacaksın arkadaş! Maliye desen, maliyeden anlar. Gümrük de-sen, mal soka soka kurdu oldu. Ti-carete desen, Cemil'den tecrübelisi can sağlığı...

— Siz?... diyecek oldum.

— Allaha bin şükür, karınca ka-rarınca biz de bir şeyler yapmaya çalışıyoruz işte, diye sözlümlü kestî. Osman'la birlikte ihracatı geliştür-mek için elimizden geleni yapıyo-ruz. Osman'ı tanırısın değil mi? Bi-dik Osman... Onda ki kafa da hiçbi-rimizde yoktur haaa... Yakın zama-na kadar müteahhitlik yapıyordun. Namuslu oğlandır. İlk girdiği ihale-de yarım milyon vurdu. Fakat şan-sızlıktan başladığı tesis tam bitmek üzereyken yıkılıncı, «Bırak oğlum böyle belâlı işleri de, gel birlikte çalışalım» dedim. Şimdi hamdolsun ikimiz de iyiyiz. Geçenlerde 302 Na-ci'yi gördüm. Tanırısın değil mi?

— Dişlek Naci...

— Tamam.

— O nasıl, ne yapıyor?

— Onun durumu çok iyi. Sağlam bir mevkil var. Sık sık dış gezilere çıkıyor, her gittiği yerde bize yeni yeni firmalar buluyor.

İneceğim durağa yaklaşmıştık. U-tançla yerimden kalkarken:

— Sahi yahu, dedi. Sormayı unut-tum, sen nasılsın, ne yapıyorsun?

— Gördüğün gibi, dedim. Ne ka-çakçılık yaptık, ne sahte belge bas-tık. Ne yarım milyon kâr edip son-radan yıkılacak çürük binalar yap-tık, ne sırtımızı nüfuzlu dostlara da-yadık. Kısacası hiçbir baltaya sap olamadık!

İndim aşağı. Otobüs yanımdan ge-çerken gözucüyle baktım, bir ceza-ewi kaçkını görmüşcesine gazetesini yüzüne germiş, kaçamak bakışlarla beni süzüp duruyordu.

Bir bağımsız aday yıldırım ekibi kurdu. — Gazeteler —

Yazısız

Vedat SAYGEL

At tepişir adam ölür

Yığıde sadık arkadaş
Bayraklara işlenen baş
Yersiz vurulursa kırbaç
At tepişir adam ölür.

Ehil elde uysallaşır,
Bozuk yolda huysuzlaşır
Melez olur katırlaşır,
At tepişir adam ölür.

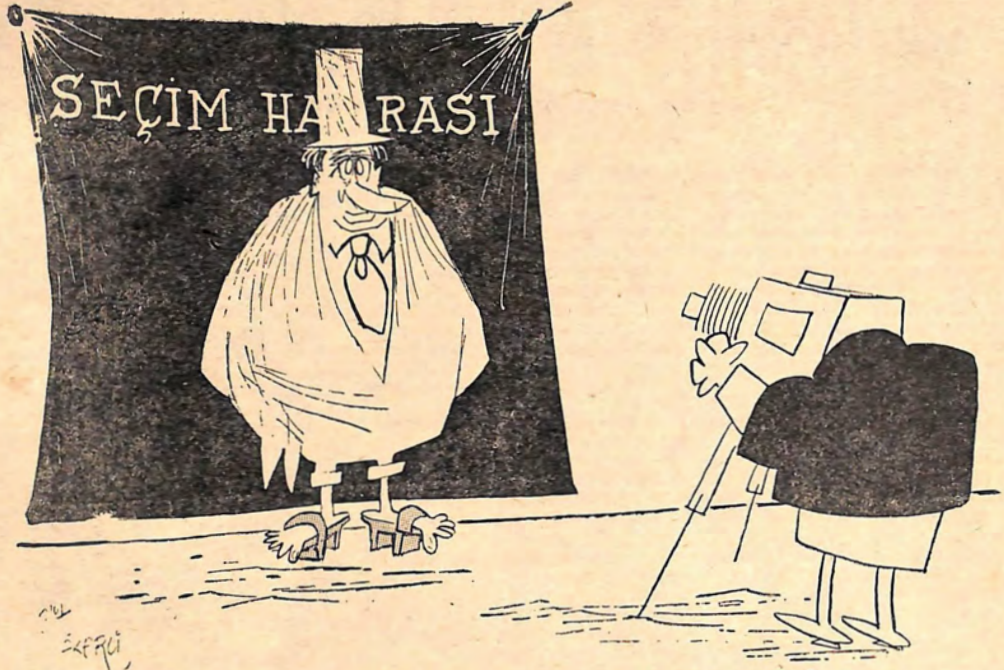
Tarlayı geniş bulursa
Arpa da fazla olursa
Meydan atlara kahrırsa
At tepişir adam ölür.

Kuyruk altında bir sinek
Gıdıklarsa bilmeyerek
«Kim meydan okur» diyerek
At tepişir adam ölür.

Ne koyarsan koy ismini
Boya, değiştir rengini
Gevşek tutarsan gem'ini
At tepişir adam ölür.

Binip inen çoğalır
Çıkrık beygiri kalırsa
Gemi azya alırsa
At tepişir adam ölür.

Fikret YILMAZ

— Aman üstü mühim değil, alt tarafı iyi çıksın!..

Düğüne Çağrı

Koş yetiş bacım, aғam, bir bak düşün var düşün
Doyulmaz zevk verecek sana burda gördüğün
Bir geline bin güvey, bir gerdege bin şehvet!
Dünür, sağdıç, seyirci karışacak kördüğüm.

Vuracak davul-zurna, arş'ı tutacak sesler
Her an bir parça daha kabarmak hevesler
Kınama aғam, bacım hoşgör, «insanoğlu» de
Düş görür her uyuyan, her gönül arslan besler...

Sen hoş geçir vaktini, gül, eğlen, neş'eyle dol
Dinle bak, dört yanında kukla bol, palyaço bol...
Herkes gibi alkış tut, uy rengine havanın
Bağır bütün gücünle: «Binlerce yaşa! Nuro!...»

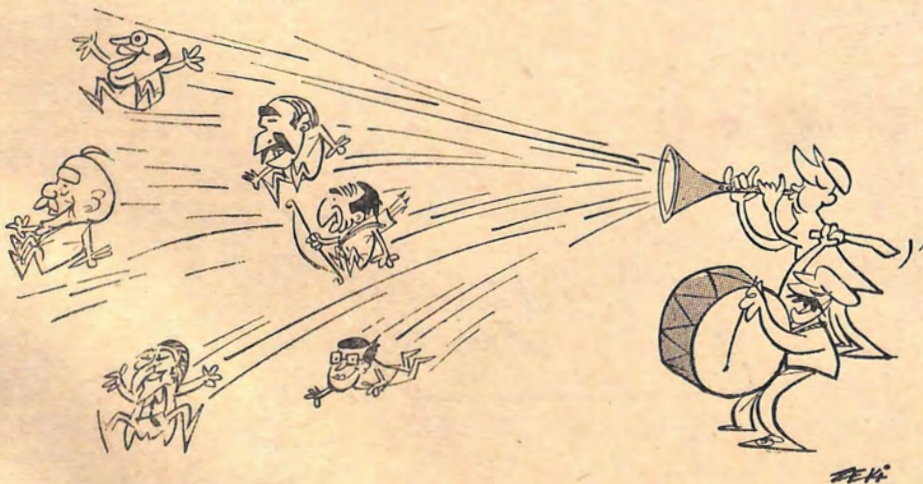
Bu fırsat dört yılda bir ancak geçer eline
Düşünme, karış sen de bu keşmekeş seline
Ayran yoksa ne çıkar, çiş etmeye at'la git..
Şimşirden tarakları vur kafanın keline...

Para değil, pul değil, bir «oy» dur vereceğin
Milyonlarla görülmez bu yerde göreceğin
Bırak hesap-kitabı şu ölümlü dünyada
Yanına kâr kalacak gülüp güldüreceğin.

Durma haydi koş aға, naz etme sen de bacı!
Bu meydanda gördüğün ne şeytan, ne umacı
Katakulli üstadı, üçkâğıtçılar piri,
Bir de takma adı var: «Sayın Politikacı!...»

Attilâ DAMAR

Parti liderleri yurt gezisine çıktı. — Gazeteler —

UĞURLAMA TÖRENİ!

Kolejli kız

Trolleybüs durağında,
Cıvıl cıvıl ve tasasız,
Ele gülüş dudağında;
Bana inat kolejli kız.

Sabah erken çıkar yola,
Selâm verir sağa sola,
Bize gelince — Hayrola? —
Bu ne surat kolejli kız?

Duraklarda boşa beklet,
Bazen yaklaş, bazen terket,
Peşin sıra oldum atlet;
Bu ne surat kolejli kız?

Bir gün seni görmeyince,
Dil alevim ince ince,
Bilsen sana sevgim nice;
Deme — Fakat! — kolejli kız.

Yeter kaçma gonca güllüm,
Kalmadı hiç tahammülüm,
Selâmnla hal müşkülüm;
Deme — heyhat — kolejli kız.

Samim AGAR

Adamı nasıl kurtardık? Kendin Akıncı

KAMPTAKİ motelin önünde dört arkadaş oturmuş, denizde yüzen, top oynayan, şakalaşıp bağırışan insanları seyrediyoruz. Motelin gazinosunda köylerden ve kanıp yapan çadırlardan gelmiş kimseler var. Birçoğu kafayı bulmuş... Şarkılar söylüyor, nâralar atıyor, oyunlar oynuyorlar. Fakat biz dönüp bakmıyoruz bile onlara. Gözümüz hep denizde...

Arkadaşlardan Fuat:
— Hay Allah kahretsin be! Hâlâ boğulmak üzere olup imdat isteyen yok... dedi.

Ali'nin de canı sıkılmıştı:
— Şans işte birader... Geyinik ol sak, şimdiye kadar on tane çıkarı. Mayoları giydik diye çıkmaz simdi.

Derinden bir iç çekerek ekledi:
— Aaah, güzelim elbiseciğim... O geçen glüklü kurtarışında berbat oldu gitti...

Ömer:
— Ee, dedi. Hayat kurtarmak bu! O kadarlık şeyi aramayacaksın. Benim kurtarışında ne oldu?... Elbiseden başka doksan kâğıtlık ayakka-bılar gitti!

— Boşverin şimdi, dedim. İşte elbise filân yok üstümüzde. Üstelik dördümüz birlikteyiz. Hele biri boğulacak olsun... Suyu dokundurmadan çıkarıp kurtarırız alimallah!

Bundan sonra, boğulma konusundaki anılarımızı anlatmaya koyulduk. Konuşuyoruz ama, gözümüz de kulağımız da denizde...

Ve... çok geçmeden istediğimiz oldu:

— İmdat...
İmdat isteyen adam, suya gömülüp çıkıyor, her çıkışında da basıyordu feryadı. Sıtma görmemiş, kalın bir sesi var. Bir tuhaf da bağırıyor:

— İmdat! Hohoho!... Yetişilin! Hööhöh!... Kurtarın! Huhuhu!...

Bizim adamı kurtarmak üzere davrandığımızı gören başkaları:

— Yok canım, dediler, mahsus yapıyor. Biraz beride arkadaşı var, onunla şakalaşıyor.

— Boğulan adam 'hohoho!' diye keyfinden bağırır mı hiç!...

Fuat tersledi:

— Siz öyle zannederseniz daha çok adam boğulur burada. Adam canıyla uğraşıyor be! Hohoho da der hüühü de... Sen öyle can derdine düşsen, horoz gibi ötersin.

Ali:

— Elbette, dedi. Öyle bilir bilmez konuşmayın. Ben birini kurtarmıştım; adam oğlak gibi bağırıyordu! Can dâvası bu. Maksat ses çıkarmak değil mi? Aklına önce oğlak gibi bağırarak gelmiş, öyle bağırıyor... İki teneke su çıkmıştı karından! Senin gibi birine rastlasa, pisi pisine gidecek...

Ömer de, boğulurken tıpkı tarla-kuşu gibi sesler çıkaran birini anlatmaya başlamıştı; uyardım:

— Hadi önce adamı kurtaralım, sonra anlatırsın...

Koşar adım denize giderken, biri seslendi arkamızdan:

— Yahu boşuna gitmeyin be! Bakın adam yüzüp duruyor, bağırduğu falan da yok!

— Herifin ağzı burnu suyla doldu, neresiyle bağırarak?... Can çekiyor baksana! diye tersledim adamı.

Dördümüz de balık gibi yüzeriz. Ok gibi daldık denize. Az sonra, boğulmak üzere olan adamı dört yanından sarmıştık.

Ali adamın bir kolundan tutarken,

Fuat öbür kolundan yakaladı:

— Merak etmeyin beyefendi, şimdi sizi kurtaracağız!

Kıyıya doğru yüzerek adamı çekelemeye başladılar. Ömer'le ben de iki yanlarında yüzyoruz. Adam kendini toparlayınca:

— Ben... diyerek bir şeyler söylemeye davrandı. Hemen o anda kafası sulara gömülürdü. Sözü yarıda kaldı.

Kurtarılrken konuşmak hiç yaramıyor!

Az sonra öksürerek suyun yüzüne çıktı. Fuat:

— Bir daha konuşmayın, dengeyi bozuyorsunuz, diye uyardı.

Beriki, öksürmesi yatınca:

— Fakat ben... diyecek oldu, yine gömüldü sulara.

Az sonra da, öncekinden daha beter öksürerek çıktı. Fuat ikinci kez uyardı:

— Söylemişim size. Bir daha yine konuşur da su yutarsanız, kurtulmanız biraz güç olur.

Kıyıya kadar hiç ağzını açmadı adam.

Su sığlaşınca, ayaklarımızı yere bastık. Fuat'la Ali adamın kollarına girip araya almışlar, yürüttüler. Derin nefes alarak kendini toparlamaya çalışıyor zavallı. Kıyıya birkaç metre kalınca yine bir şeyler söylemek üzere ağzı açıldı:

— Ben boğulma... derken sözü yi-

ne yarıda kaldı. Üçü birden devrilip suya gömüldüler. Ayaklarına bir şey takılmış olacak! Kumun üzerine ayak basınca kadar da bir kelime olsun söylemedi. Öksürmekten söyleyemedi zaten.

— Hemen ciğerlerdeki suyu boşaltmak lazım!

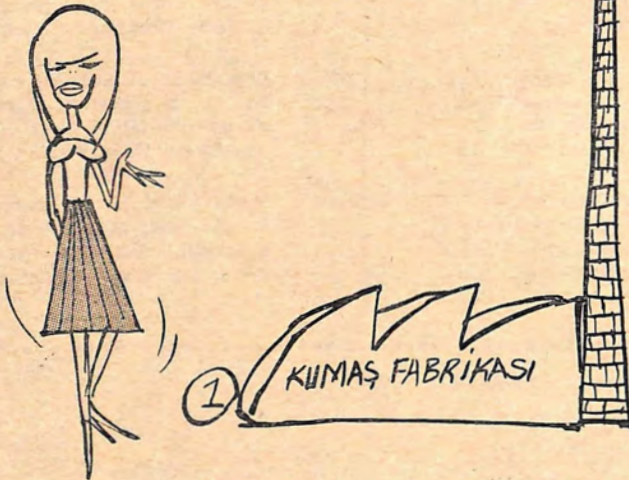
Fuat böyle der demez, Ömer'le ikimiz daldık, tepesüstü dikiverdik kazazedeyi! Birşeyler söylüyordu ama, ağı münasip miktarda kum ve çakıl dolduğundan ve de bunları ağzında harç haline getirmiş bulundüğundan, ne dediğini pek anlayamadık.

— İyice silkeleyin! İçindeki suyun tamamen çıkması şart.

Şartı yerine getirmek için olanca gücümüzle çalışıyoruz. Suyun iyice boşaldığı kamsına varınca sırtüstü uzattık. Başını yan çevirerek, ağzında son kalan kumları tükürdük. Birden kendini kurtarmaya çalışarak bağırdı:

— Bırakın ulan!

Kollarını kurtarmak için var gücüne çabalıyordu. Biz seyreden kalabalığın içinden dazlak kafalı biri:

Yazısız

— Bırakın işte. Adam nefes de almıyor, konuşuyor da... dedi.

Fuat, öfkeden gözleri çakmak çakmak; adama döndü:

— Beyefendi ben doktorum! Lütfen bilmediğiniz işlere karışmayın. Onun şimdi hiç konuşmaması ve yorulmaması lazım. Fakat bilincini yitirmiş, ne yaptığını bilmiyor.

Dazlak bu açıklamadan tatmin olmuşa benzemiyordu ama sesini çıkarmadı.

— Şimdi biraz da sun'i teneffüs yaptıralım.

Ömer'le ikimiz, adamın bileklerini sımsıkı yakaladık. Birlikte çekip bırakıyoruz. Her çekişimizde, kumun üstünde on-onbeş santim kadar sürükleniyor. Var gücümüzle çekiyoruz ki, daha derin nefes alsın; çabuk kendine gelsin! Bir şeyler homurdanıyor ama, biz olağanüstü bir gayretle çalıştığımızdan, hiçbirini işitmiyoruz. Fuat:

— Yeter! dedi.

Kollarını bırakmadan doğrulup oturttuk. Kurtulmaya çalışarak bağırdı:

— Alçak herifler!

Fuat'la baktım. Başını endişeyle iki yana sallıyor:

— Bilinci yerine gelmemiş. Şok uygulamak zorundayız... Ali sen de bacaklarından tut bakayım.

Ali tutar tutmaz, hastamızın yüzünde Fuat'ın tokadı sakladı! Arından öbürünün haykırışı:

— Bırakın beni namussuzlar!

Şok, etkisini göstermemişti belli. Fuat'ın işaretleri üzerine yine sımsıkı yakaladık. Bir tokat da öbür yanakta sakladı... Hastamız, bu kez hiç sesini çıkarmadı. Birden değişmiş, uysallaşmıştı. Fuat:

— Beyefendi, kendinize geldiniz herhalde? dedi.

Adam dördümüzü de teker teker sızdı ve:

— Beyler, hepinize çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız... dedi.

Biz, başarımızın sevinciyle gülümserken, çevremizde de koltuklarımızı kabartacak sözler ediliyordu.

Hastamızı ayağa kaldırarak kollarını temizledik:

— Aman beyefendi, bir daha çok dikkatli olun, sakın boğulmaya teşebbüs etmeyin.

— Bir daha mı, Allah yazdıysa bozsun! dedi.

Sapasağlam ve süklüm püklüm uzaklaştı...

Bizde kalabalıktan ayrılmıştık. Tedavi sırasında isimize karışan dazlak yaklaştı yanımıza:

— Affedersiniz, demin yaptığınız doktor işi olmadığı malum. Çünkü ben deniz doktorum. İşin içinde iş vardır diye karışmadım. Adamın hiçbir şeyi yoktu. Çok merak ettim de...

Fuat:

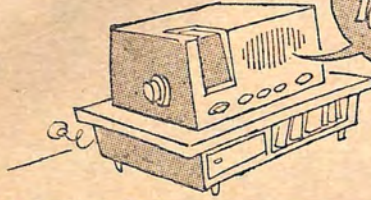
— Anlatayım beyefendi, dedi. Benim doktorlukla bir ilgim yok. Çevreden karışmasınlar diye öyle numara yaptım... Biz dördümüz de çok iyi yüzeriz. Böyle olunca, başına bir hal geleni kurtarmayı da boynumuzun borcu sayarız. Çok kişileri gerçekten kurtardığımız oldu. Fakat öte yanda böyle eşek sakası yapan hergeleler yüzünden, kaç defa, bazen de elbisemizle sulara atılarak ortalığa mahçup olduk. Birinden olsun intikam almayı kafamıza koymuştuk. İşte bunlardan biri imdat istedi; biz de imdadına yetişip, bir güzel kurtardık onu!...

Kenan AKINCI

ayna

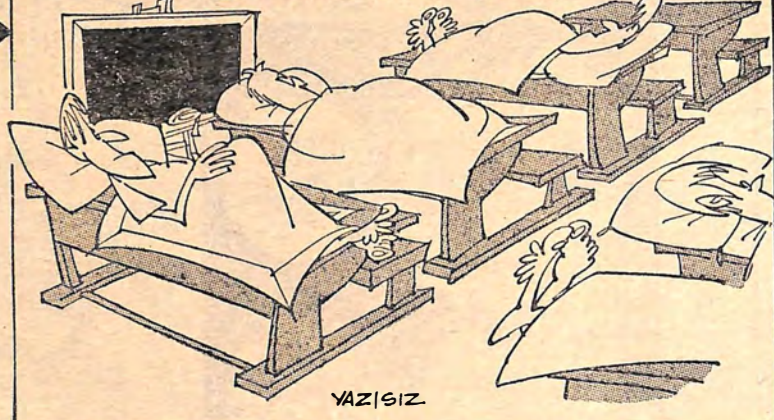
Semih Balcıoğlu

- Cemal Gürsel'in ölüm yıldönümünde
T.R.T. özel bir program yapılmadı. -

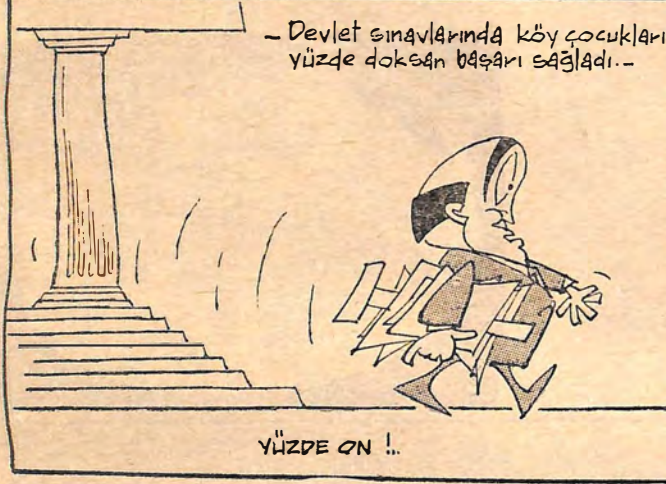
YAZILI

- Cerrahlar Kongresinde hastalar sınıflara ayrıldı. -

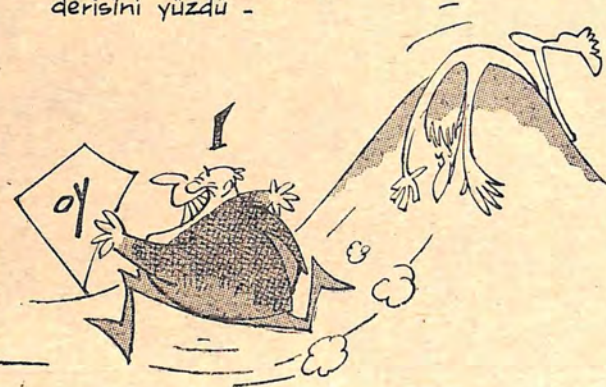
YAZISIZ

- Devlet sınavlarında köy çocukları
yüzde doksan başarı sağladı. -

YÜZDE ON !

- Eşkiyalar bir vatandaşın
derisini yüzdü. -

YAZISIZ

YEMEK oburluğu, cinsiyet
pisboğazlığı, mevki ağgöz-
lülüğü falan olur da, «öğ-
renme arsızlığı» olmaz mı?
Olur elbette. Meselâ bendeniz-
de âlâsı vardır.

Çocukluğumdan beri yerde bir
bilet parçası görsem okumadan,
komşunun radyosunda davultozu
ekicileri için hava raporu duy-
sam sonuna dek dinlemeden ge-
çemem.

Akulhca bilgi edinme isteğin-
den çok abur cubur koleksiyon-
culuğuna yakın bir münasebet-
sizlik bu.

Tabii o yüzden her gün birkaç
güzel ve yararlı şey de öğreni-
rim, bir sürü saçma yahut ber-
bat ıvr zıvr da.

İşte dün ikisi de oldu. Sabah
hoş bir söz duydum, akşam da
gayet nahos birşey öğrendim.

Önce hoş (belki de hafiften
mayhoş) sözü nakledeyim:

— Hayat biz hep ilerisi için
plân kurarken olup bitenlerden
ibarettir.

Gençler belki bundan pek bir
şey anlamayacaklardır. Ama yarı
yolu geçmiş kişiler ömürlerinin
ilk haftayına dönüp dikkatle
bakarlarsa en güzel yılların bile
hep yarın düşüncesi, yarın kor-
kusu, yarın hırsıyla nasıl kayıp-
lara karışmış olduğunu kederle
farkederler.

Bildiğimiz toplumların insanla-
rı abuk sabuk yarışlara itici ha-
vasının da büyük rolü var tabii
bunda.

— Aman, sınıfı geçebilecek mi-
yim?

— Aman, iş bulabilecek mi-
yim? (Yahut koca bulabilecek
miyim?)

— Aman, kızı bana verecekler

YELPAZE

REFİK ERDURAN

ŞEY YARIŞI ÜSTÜNE

mi? (Yahut oğlan beni alacak
mı?)

— Aman, maaş artacak mı?
(Yahut kocamın maaşı artacak
mı?)

— Aman, çocukları yetiştirebi-
lecek miyiz?

— Aman, ihtiyarlığımız nasıl
olacak?

Falan derken bir de bakarsınız
ki gerçekten gelip çatmış ihtiyar-
lık. Ondan sonra işiniz yoksa ha-
tırlayın ah çekerek:

— Aaaaah, ne güzel günlermiş!
Genelik, sıhhat, etrafta kızlar
(yahut delikanlılar), bin türlü ke-
yif imkânı, sayısız görülecek
şey... Hepsine boşverip nelerle
uğraşarak geçirdik ömrü!

Ve amanlarla ahlârların arkasın-
dan tühler gelir:

— Tüh, keşke o sabah...

— Tüh, keşke o akşam...

— Tüh, keşke o gece...

Evet: hayat biz ilerisini düşü-
nürken gelip geçiveren olaylar
dizisi.

Ama iş onunla da kalmıyor.
Çoğu kere sonuna doğru güzelce
geçip gidivermiyor meret; dağar-
cığında beklenmedik armağanlar
getiriyor.

Aslında beklenmedik de değil.
Bilmediğimizden, ya da bilmek
istemediğimiz için üstünde düşü-
nmediğimizden, sürpriz sayı-
yoruz çoğunu.

Dün akşam bir dostumla heki-

minin konuşmalarını dinlerken
eski hastahüğüm tepti, ille de bir
şeyler öğreneceğim diye lâfa ka-
rışıp sorular sordum. Soramaz
olsaydım keşke!

Efendim, konu prostat.

Bunun ne olduğunu bilmeyecek
kadar şanslı kişiler varsa kısaca
söyleyeyim: prostat erkeklerde
idrar kesesinin ağzını çepeçevre
saran, at kestanesi büyüklüğün-
de bir çeşit guddur.

Yaşlanmaya başlayan erkekler-
de bu prostat yüzünden bazı be-
lâlar çıktığı, ameliyatlar falan
olduğunu duyar dururuz. Böy-
le şeyler uzaktan uzağa kulağı-
ma çalınırken ben de sanırdım
ki prostat büyümesi kanser ya-
hut trafik kazası gibi bazı baht-
sızlıklara çıkıp başkalarını iska-
layan bir ters piyangodur.

Öyle değilmiş efendim. Kırk,
kırkbeş yaşlarında başlayarak
BÜTÜN erkeklerde büyümüş
prostat. Hepsinin durumu ameli-
yat gerektirecek noktaya varmaz-
mış ama, prostatı büyümeyen de
yokmuş.

Bu büyüme olayı ciddileşmeye
başlarken sökün eden başlıca be-
lâtiler şunlar: sık sık idrar çı-
karına ihtiyacı, çıkarırken güc-
lük, yanma, bir de idrarın çıkış
gücü ve hızında azalma...

Tedavisi? Pek yok. Hormonlar
falan para etmiyor. Münasebetsiz
yerlerden parmakla yapılan ma-

sajlar var ama anladığıma göre
onlar da fasafiso. Durum ilerler,
idrar hemen hiç çıkmaz hale ge-
lir, o yüzden böbreklerin bozul-
ması, taşlar olmasa, hattâ idrar
kesesinin eskimis oto lâstiği gibi
balonlar yapması tehlikesi baş-
gösterirse tek çare ameliyat.

Ama ne ameliyat! Türlü türlü-
sü var: üstten, alttan, kenardan
köşeden... Teferruatına girmeye-
yim daha iyi.

Bazen de ameliyat iki safhada
yapılıyor. Birinci perdeden sonra
bir süre tüplerle falan haşır ne-
şir olunuyor. Sonra gelsin ikin-
ci perde...

Üstelik, bütün bunlardan son-
ra prostatın yeniden büyümesi
ihtimali de var. Ve ne olursa ol-
sun, ameliyattan sonra cinsel fa-
aliyet duruyor.

Nasıl, beğendiniz mi manzara-
yı?

Bendeniz bu manzarayı dün pe-
çetelere çizilen şemalarla görüp
elhak iyi öğrendim.

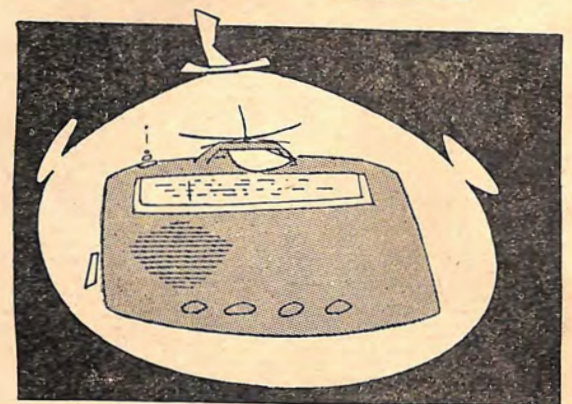
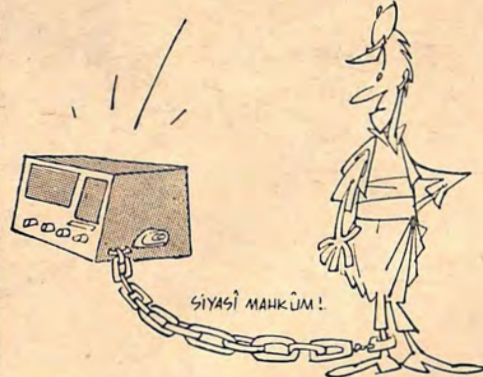
Sonra da şu sıra yurdumdaki
politika olimpyadını düşündüm.
Hepsi orta yaşın ya eşliğinde, ya
ötesinde, büyük çoğunluğu ken-
di hırslarından başka hiçbir şe-
ye önem vermeyen, babaları tut-
muş gibi tepinirken milletin ger-
çek derdlerini akıllarından bile
geçirmeyen politika esnafımı.

İçimden öylelerine seslenmek
geldi:

— Yahu, hadi Allahtan kork-
muyorsunuz, kuldân da utanmı-
yorsunuz; prostatınızı da hatırla-
mıyorsunuz hiç?

Hatırlamıyorlar... Elden ne ge-
lir? Brakalım, şindilik çıkış gü-
cü ve hızında bir azalma belir-
medigine göre yarışın tadını çı-
karsınlar. Refik ERDURAN

RADYO konuşmaları başladı

Ankara

Elveda...

Ankara'ya iki günlük bir tur attık. Hamam, daha da eskimiş, tas daha da çarpılmış... Ön seçimi kazananların ahlâkı vahşîyle dolu Ankara... Sıcak, tozlu, tatsız, neyi bekliyorsan... Bekleyişin yılgınlıkları ve beklemeyişin yılgınlıkları içinde... Bir piyes yazsam Ankara üzre... «Çukur, moloz ve politika» koyardım adımı... Yazılacak çizilecek bir

şey yok... Onun için «çıkış» takdimlerine devam edelim...

Eski kabine halkı selâmladı, çekiliyor sahneden... Sahneye giren üyelerinin çoğunu tanıtmıştık bu sütunlarda... Çıkarken de takdimi tekrarlayacağız... Yalnız girenle çıkan aynı kişi, öz özünden bir hayli değişik...

Kabineyi Demirel kurar, seçimden sonra... Diğerlerine elveda... Elveda, birinci rangoda tiyatro, elveda... dalkavuklarının doksan derece eğildikleri, elveda... Elveda... hostese uçaklarda yorgunluk kahveleri pişirtmeler...

Yeni kabinede, her halde Seyfi Öztürk kalır... Belki Refet Sezgin

de. Kâhıclardan azıcık söz açasım geldi...

Çağlayangil kalır. «Efendim, dış politikamızın değişmediğini ispat»... v.b... Kalsın. Dışişleri teşkilâtı bile onu bağrına bastı.

Refet Sezgin'e gelince... Onun portresini çiziceğim, daha sonra... Belki yüzüne sinek konsa parçalanacak birine ihtiyaç var kabinede...

Gelelim Seyfi Öztürk'e... Uy uy hâ-tıram, uy uy gözüm, neleri zaptedersiniz, neleri! Kurucu Meclis devriydi. Hava, bildirginiz havaydı. Partilere de, hatırları kalmasın diye, kontenjanlar ayrılmıştı. O arada Bölükbaş'ın partisine de. Seyfi Öztürk'ün, gölgelerden sıyrılıp, zirvelere doğru yol almasını Osman abimize borçlu yuz... Onun partisinin milletvekiliydi Seyfi Öztürk.

GÖNÜLDEN, CEBE...

Ve o, kara gözleriyle dolaşıyordu.. göğsünde, Kurucu Meclis dağıldıktan birkaç zaman sonra bile taşıdığı Kurucu Meclis rozeti... Bir paratoner gibi... Hangi yıldırımdan korkuyordu ki?... Zaman geçti. Yıldırımlar zâr dostane göz kırpmaya başlamışlardı ki, titrettikleri gökte, Kurucu Meclis rozeti, göynün üstündeki seçkin yerinden cebeye indirildi. Oradan da... bilemem nereye...

Seyfi Öztürk'ü sempatik buluyorum ben. Bende olmasını istediğim (aynı orantıda değilse bile), özellikleri var: Başaklar gibi eğilgen örneğin. Ne o beğenmediniz mi?... Düşünün başak tarlasını, rüzgâr estikçe, başaklar da ne güzel salıncaklanır kolan kolan... AP'ye geçiş ne zaman oldu bilmiyorum.

Basın toplantılarında bir iki kere gördüm, Başbakanın yanında, kara dumanlı gözlükleriyle, lâcivertler içinde tepeden tırnağa dek...

Başbakan gülümseyecekse, o bir saniye önce gülümserdi. Başbakan bir şeye çatılcıncaksa, o bir saniye önce çatılcıncıydı. Sizler bu duygu-sallığı gösterebilir misiniz?... Ben gösterebilir miyim?... Yapamadığı-

mız için de zıtlıyoruz, «halkla zirvenin arasındaki geçiti tıkıyor» diye feryatlanırız...

Seyfi Öztürk'ü başarıya ulaştıran bir özelliği «engelsiz» oluşudur.

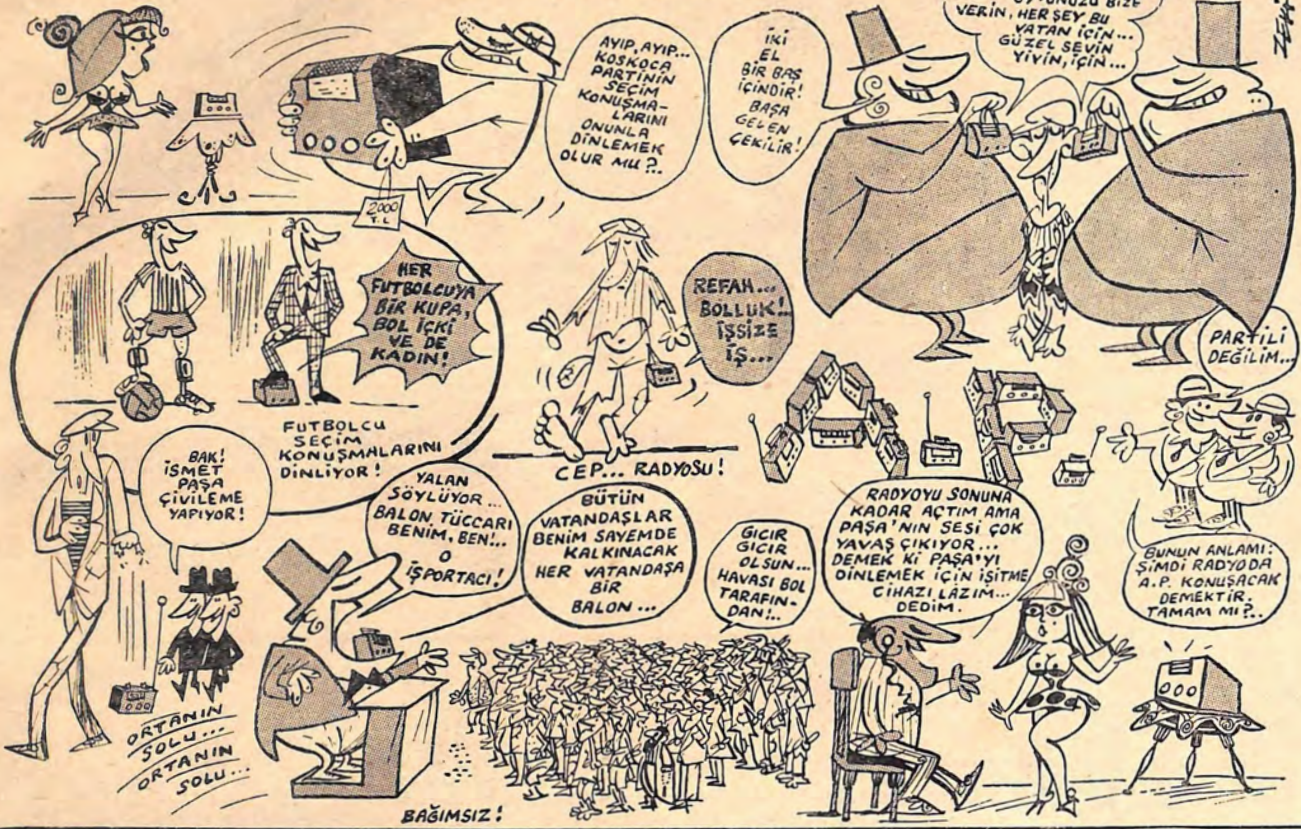
Bir şefim olsa da bana «A'ya gideceksin» diye komut verse, bozguncu bir mizaca sahip olduğumdan, bu işi başaramıyacağımın kırk nedenini sıralarım, karşımdakinin keyfini bozup. Halbuki, o, mahzun gönüllere ferahlık serpicisidir. «Derhal» diye davranır, aynı emri alınca... Sonrası mı?... Sonrası, ya deve, ya deveci...

— Yazıyor! İsrail'in Mısır'a saldırdığını yazıyor.. yok mu benim mısır'a saldıran?

Çizenler: Semih BALCIOĞLU - Zeki BEYNER

Hesap sıkı sorulursa da:
«— Efendim, tam bir başarıya ulaşmak için her noktasını titizlikle hazırlıyorum.»

Veya:
«— Biz o işi başka türlü hallederiz» dir.

Söyleyin karamsarlar elinizi vicdanınıza koyup, hayatta başarıya ulaşmayı biz mi hak ediyoruz, Seydi Öztürk mü?...

NİHAT KÜRŞAT :

Kürşat dostumuza gelince...
Bakanlığının ilk günlerinde, Par-

lâmentoda, Bakanlığına ayrılmış yerde oturmazdı da, milletvekilleri arkadaşlarının arasına karışardı...

Bakanlığının son günlerinde (artık son günleri değil mi?), uçakta yemek servisini geciktirir, özüne alaturka kahve pişirtirdi... Hâlâ köpürtüsü höpürtüsü kulaklarımda...

GEL SAAT ONDA KORDON'DA BULUŞALIM.

Onu görünce, neden bilmem, içimde bir şarkı mırıldar:

«Gel, saat onda Kordon'da buluşalım!» Sırada (ön seçimde), onuncu olduğuna göre... Çizgili kostümler giyip, sağanak gibi patlayan güllü şüyle, bol bol tur atma imkânını bulabilir Kordon'da!

Gücüme gidiyor yahu... Sen, 4 sene koltuğa kakılmışcasına Bakanlık et (ama ister, kendilerini Turizm Bakanlığı koltuğunda gören seksen-sekiz kahramanın rüyasını bozmamak zaruretinden ola, ister başka yarım düzine sebepten ola...), sonra seni onuncu sıraya itsinler... Ben olsam ölesiye küserim... O küsmezli iyi huylu da ondan zâhir! Başka neden olabilir ki?...

YAKINLARINI KONUŞTURALIM:
Volter'in sözü, benim değil: «Tanrım, beni dostlarımdan korusun, ben düşmanlarımdan hakkından gelirim»... Haklıymış...

Nihat Kürşat'ın dostları şöyle konuşuyor:

«Kurnaz... (Orta derecede... Parantez içindekiler benim katkım!) Zekâsı... (Yaptıkları işareti anlamını anlamadım)... Lise mezunu (İyi, adamakıllı tahsili varmış!) Lisan bilmeme kompleksi içinde. (Yooo... Rumca biliyor esasl... Bir lisan bir insan... İki lisan iki insan!)

Politikayı «şey» le karıştırıyor. (neyle karıştırıyor ki?) İltifattan husumete kolay geçebiliyor (bakın onu biliyorum!). Efendim vefa hissi yok onda, vefa, vefa! (E, sizde var mı?) Eski dostlarına karşı üstelik de kasılıyor.

Kalıplar içinde idare ediyor işini... (Büyük kalıplar veya kalıpsızlıklar içinde olan kıym?)

Arkadaşlarının çizdiği portre bu ufak ufak tuzlarla...

Bütün bunlar bir dereceye kadar doğru olabilir, yanlış olabilir... Fazla orijinal tarafı yok bu özelliklerin...

İşin orijinal tarafı şu... Bu kadar «orijinal tarafsız» kişilerin Bakanlık koltuğunda 4 yıl gerine gerine, kasıla kasıla kalabilmeleri... Kasıla kasıla, gerine gerine, sere serpe!

Neyse, ön seçim kahramanlarına bakıyorum da... Bir nevi tasfiye var... Tersine mi, düzüne mi bilemem, ama yine var...

Örneğin: Teorik Aydın Yalçın çıkmadı ön sandıktan.

Mektubu

Ondan sonra fem, dostumuz Kürşat, zar zor çıktı ön sandıktan... Neden şimdiyedek onu koltuklara kakanlar, taa onuncuya atmak için çalıştılar ki?...

On-sandık böyleee!
Bakalım son-sandık nasıl olacak...
«Gel, saat onda Kordon'da buluşalım...»

«Gel gel...»
Diyebilecek miyiz sağanak gibi patlayan güllü şüyle Nihat Kürşat'a?

Nimet ARZIK

— Bulmuş yine zavallıları, kalbleriyle oynuyor!

PAZARTESİ

Her kafadan...

Seçimlere 10 gün gibi kısa bir zaman kalması, politikacılarımıza bayağı hızlandırdı. Diploma almak için sınavı giren berber çırağı gibi hepsi usturaları bilemiş, vatandaşın karşısına geçmiş. Kimi ha bre sabunluyor, kimi kabaşını alıyor, kimisi de işini bitirmiş perdah üstüne perdah yapıyor!

Yerimizin darlığını dikkate alarak, siyasi berberlerimizin yumurtladıkları cevherlere bir günümüzü ayıralım isterseniz.

GP. lideri Feyzioğlu, «Anayasa Allah yapısı değil, değişebilir» demiş. Pek tabii... Hani tıpkı Tanrı yapısı Feyzioğlu'nun değiştiği gibi...

Personel kanunu ile ilgili bir soruya cevap veren Demirel şöyle diyor: «Memurlar çok sabırlı insanlardır.»

Vallahi öylelermiş birader. Korkarım biz çatlayacağız dört yıl daha sabrederlerse eğer!

Bağımsızları maddi bakımdan destekleyeceğini bildiren Erbakan, gagesinin ünmetçi bir Türkiye kurmak olduğunu açıkladıktan sonra şöyle söylüyor: «Bize inananlar mutlaka sağa kayacaktır.»

Evet efendim. CHP. ile TİP'e inananlar sola kayacaktır. MHP'ye inananlar sağa kayacaktır. Ortada kalan boşluğu sorarsanız, sezonun başladığı şu günlerde herhalde futbol sahası olacaktır!

Ve yine Feyzioğlu konuşuyor: «Eskimiş köy kanununu değiştireceğiz.» Kafaların değiştiği günü ne zaman göreceğiz?

Aaah, ah! Yeriniz, politikacıların hayalleri kadar geniş olsaydı, daha ne seçmeler yapardık size. Ne yapalım, şenliği yardı kesip, başka bir güne başlamak kalıyor bize.

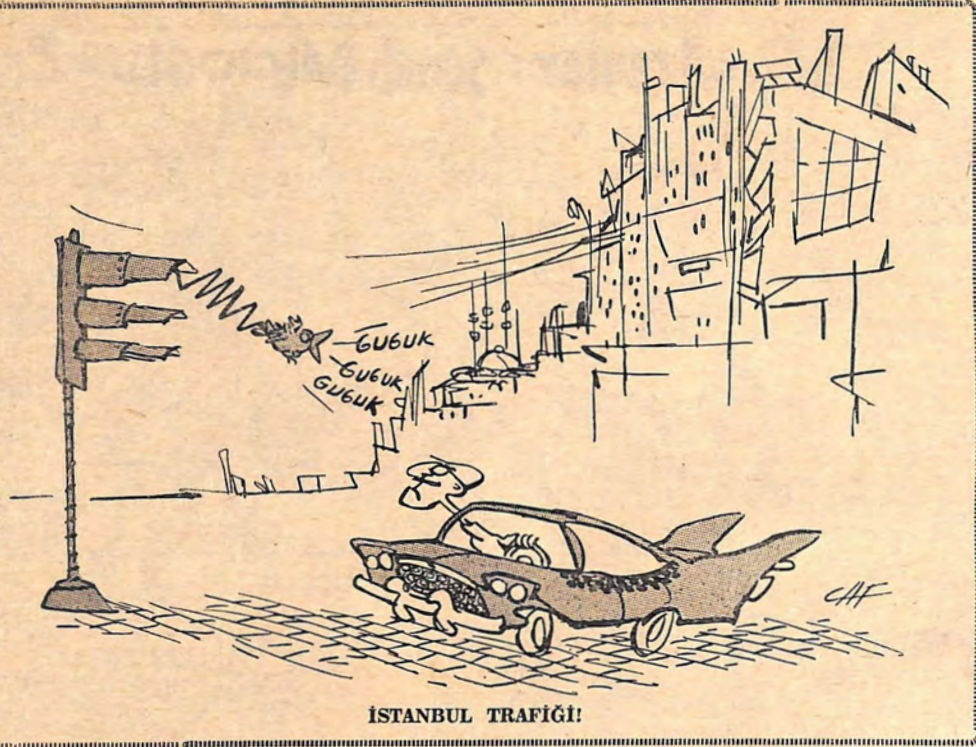
SALI

Namus gidiyor

Seçim üzeri desteklessen atan partilerden biri de MHP. Müjdesi şu. «İktidara gelirsek mini eteği kaldıracağız!»

Sağolun, varolun.

Daha önce kimi iktidar ekineği

İSTANBUL TRAFİĞİ!

kaldırmıştı, kimi peyniri, eti... Ama hiçbirisi akıl etmemişti eteği... Onu da siz kaldırdınız mı anadandoğma kahrız, bakalım soluğu plâjda mı, hamamda mı alırsız!

ÇARŞAMBA

Fırsatçı insanlar

Şu Batılı dostlarımız yok mu, fırsatlardan yararlanmasını onlar kadar bilenini görmedik daha. Avrupa basınında sistemli bir şekilde yapılan bizi küçültücü yayınlar karşısında Amerikalı dostlarımız düşünmüşler taşınmışlar, hem bize şirin görünmek, hem kendi halklarına moral vermek için hazırladıkları turistik bir eserde, gezi meraklılarına şu çağrıda bulunmuşlar: «Türkiye'ye koşun!»

Evet beyler, koşun. Panayır kapanmadan, yıllardır oynanan güldürü son bulmadan yetişin. Yoksul halkın karşısında kalkınma nutukları atan politikacı burada. Bire aldığını bine devreden aracı burada. Her isteyenine aşka gelip silâh çektiği; şehirlerarası otobüslerin yolcularını hendeğe döktüğü görülmemiş asayiş burada! Aman koşun!

Ve eser öğütlerine devam ediyor:

«Türk köylüsünü görün.»

Ne hinoğlu hın şu Batılılar değil mi? Hesapları ortada ama halkları da yutuyor, dostları da... Maksat, vatandaşları yapılan propagandaya kanıp Türkiye'ye gelecekler, düzenin bozukluğunu ve köylümüzün yaşayışını yakından görecekler ve apar topar yurtlarına dönüp, «İyi ki Türkiye'de doğmamışız» deyip, hallerine şükredecekler!

PERŞEMBE

Geçit vermeyen geçit

Emniyet Müdürlüğü, «Aksaray'daki geçit inşaatı yüzünden çevredeki binalar çökme tehlikesiyle karşı karşıya» diye Belediyeyi uyarırken; Belediye, «Çökme tehlikesi yoktur!» diye cevap verirken, Vilâyette yapılan bir toplantıda vali ile trafik uzmanları da, inşaat nedeniyle Aksaray'ın sıkışan trafiğini bir kez daha düzenlemişler.

Hani Emniyet Müdürlüğü ile Belediye arasında sürüp giden «Çökecek-çökmecek» iddiaşmasında hangi tarafın haklı olduğuna çöktüşten sonra elbet karar vereceğiz. Fakat birkaç trafik düzenlemesi daha yapılırsa, Aksaray denen mübarek

yerden sanırsız hiç geçemeyeceğiz! Zira bozulmadan önce onbeş dakikada geçenken o güzelim alanı, düzenlemelerden sonra Milli Atletizm Takımına almalı yarım saatte geçmeyi başaranları!

CUMA

Hanımlara ricamız var

Karısının, «Bunca yıl bir baltaya sap olamadın» demesine müthiş sinirlenen Bursalı işsiz bir vatandaş... Sonunu tahmin edin bakalım: Hırsızlık mı yapmış? Canına mı kıymış? Karısını mı vurmuş? Haydi biz söyleyelim yine: Efendim, o sinirle evden çıkıp, Bursa'dan bağımsız adaylığını koymuş! Karısına inat, balta sapı olacak sözde...

Şimdi millet adına, evli hanımlarımıza rica ediyoruz. «Vatanımı seven, kocasının gururu ile oynamasını» diyoruz. Serde erkeklik var. Adamın tepesi atar, günün birinde başımıza balta sapı olur çıkar!

Bunca yıl düdüğünden dümbeleğinden çektiğimiz çekiçimizi, bir dört yıl da balta saplarıyla uğraştırmayın bizi!

CUMARTESİ

İnşaatla işiniz ne?

İnşaatları incelemek için yurdu muza gelen beş kişilik Alman mühendis ekibi, bizdeki kazık çakma usulünü beğenmemiş.

Birader, kazık çakma işlemini görmek istiyorsanız, ne diye inşaatları gezersiniz? Aradığınız kazığı bulacağınızdan eminiz şöyle çarşıya pazara bir inseniz.

Partilerin seçim sloganları hemen hemen tamamlandı.

PAZAR

Lâfa geel!

CHP. «Herkes ev, herkese iş» On kupona ayda bir çekiliş! AP. «Kırat, murattır» Rüya tâbirleri kitabı, hediyesi on kaatır!

TİP. «Suyun başına sen geleceksin!»

Ve ömrü billâh akmasını bekleyecekisin!

GP. «Huzur, hürriyet, refah, reyine saygı, derdine ilgi»

Posta kutusu bilmem kaçtan daha geniş bilgil!

Şimdilik bu kadar, nasıl beğendiniz mi?

— OKULLAR AÇILDI. —

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 — FİL: 1999 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

ALTI KAVAL ÜSTÜ ŞİŞHANE

ŞARKILI, BOL KEYİFLİ — ORTA OYUNU —
(Üç perde — İki korniş)

YAZAN: Suavi Süalp — (Ne haber)
MÜZİK: Hamamzade İsmail Dede ve Beethoven.
OYNAYAN TİYATRO TOPLU- LUĞU: Nejat Uygur Tiyatrosu.

NEJAT UYGUR ALTI KAVAL ÜSTÜ ŞİŞHANE HALİNDE...

Kulis haberleri

Bu yıl maşallah 34 tiyatro sahnelerini açacak... İstanbul'unuzun tiyatrosever halkına yeni yeni oyunlar göstermek fırsatını verecek bu kadar tiyatroya gitmek için aile bütçenizin tamamını ayırmayı rica ederiz... Tiyatro sevgisinin bu kadar ilerlemesi hepimizin göğsünü kabartmaktadır... Bütün tiyatrolara başarılar dilemek ve oynayacakları oyunlarla halkımızı memnun etmelerini temenni etmek başlıca isteğimizdir... Tiyatro, şaka bir yana halkın göğüsünü, kültürünü ve görüşlerini arttıracak, onun ufkunu açacak büyük bir sanat dalıdır... Yalnız, bu işin de iysini yapmak bütün tiyatro- lara düşen bir görevidir... Ben bir tiyatro yazarı olarak geçindiğinden bu ukalaca satırları döktüğüm için ayrıca affınızı diler, bütün diğer yazar dostlarıma da en candan olarak başarılar dilerim... 1969 - 1970 tiyatro sezonu hepimize uğurlu olsun...

ALTI kaval olun Buğün, üstünün şişhane olması için terziden yaptırdığı ye- leğin mahalleden araklanmasıyla doğan karambol... Beyefendisinin uğruna bir kazan kazandığını yi- yip miğde fesadına uğrayan Ne- jat Uygur'un kazandığı üzerine yaptığı esprilerle karışık bol matrak, gırgır, hırgür ve üstüne zaptiyelerin gelmesi... Lâz, Kürt, Ermeni, Yahudi gibi İstanbul tip- lerinin hakiki muhavereleri... Her bilete bir kurra numarası... Davul zurna ve çifte nekkare ile şenlendirilir sahneler... Bahri ile Nejat Uygur'un ikibuçuk saatlik esprili ve ansiklopedik muhavereleri... Asabının zayıf olduğunu iddia edenlerin bu oyunun sonun- da ne hale geleceklerini ancak kendileri düşünmek zorunda ol- duklarını hatırlatırız... En son kanto ve düetler arasında en ne- zih sesler... Boğaziçinde hindi â- lemleri... Kocataş ve Hünkâr su- ları refakatinde bol ve iyi ha- zım... Böbrek taşı düşünmek için en müsait oyun... Bütün sezon bedbinlikten kurtulup yaşama- nın tadını çıkarmak için bir on- luğu toslamanız kâfidir... Biz burada reklâm yapmıyor, sadece kendi oyunumuzu methediyoruz. Ne olmuş yani... Yalan mı, gidin görün, beğenmeyenlere paraları yüzdeyüz eksikliğiyle iade edilir... Nejat Uygur'un bu oyunda gly- diği kostümleri Butik Bedesten Faik dikmiş olup, en yenisi üç- yüz seneliktir... Ayrıca oyun sı- rasında en az gülebilenlere birer 1975 model çorap bağı... Her sahnesinde kahkaha, her antre- sinde aplık ve abajur bulunan bu oyunun fazla methini yapmıyo- ruz, ayıptır... Sonra bana, «- Ay- ıptır ulan insan kendi yazdığı oyunu metheder mi?» dersiniz...

DİKKAT.. DİKKAT!.. BU TİYATRO SEZONU YENİLİKLERİMİ SUNARKEN, SİZİ BOL KAHKAHAYA DÂVET EDİYORUM. (Mersi)

ÜSKÜDARIN KARŞISINDA GALATA

Müzikal — Güllüncü — Orta oyunu — İki bölüm

YAZAN: Suavi Süalp.
MÜZİK: Turgut Dalar — (Lu- napark seansından sonra.)
OYNAYAN TİYATRO TOPLU- LUĞU: Gönül Ülkü — Gazanfer Özcan.

GAZANFER ÖZCAN GALATA- DAN ÜSKÜDAR'I ARARKEN...

ÜSKÜDAR'la Galata'nın ara- sında geçen geçim ve sos- yal çelişimleri anlatan çok bol esprili, vanilyalı, peynirli ko- medi... Bol ve nefis düet, kanto ve mantolar... Üsküdar'dan kaza- ra Galata'ya düşen Bülbülün ka- fese girmesi... Ve sonunda... Ah vatanım, Üsküdar! diye feryadı... Varyete, bar, pavyon... Dans, saz, konsomasyon, üçkâğıtçılar, Gala- ta Kulesinde turistik akşam ye- meği... Her sahnesinde ayrı bir vaziyet... Üfürükçüler, büyücü- ler... Fettan bir Üsküdar dilberi- nin dillere destan olan macera- sı... Aşk mı para mı?... Yoksa kokareç mi?... En son çıkan şar- kılar... Fazla kahkahadan kırıl- mamak için her oyuncuya bir tıp uhu verilir... Üsküdar ve Ga- lata arasında ananevi çayır gü-

lâj içinde nükte ve tulûatlar... Yüksekaldırım ve Tünel'deki dudak uçuklatan sahneler... Üs- küdar iskelesinden söylenen ga- zelin Cihangir'den aksiseda yap- ması neticesinde dekorların uç- ması... Davul, büyütlü keman ve piyano refakatinde korolar... Ses- ler alto ve baritondur... Gazan- fer Özcan tarafından yepyeni te- kerlemeler... Ramazan pideleri...

İşte Üsküdar ve Galata! Ortadaki Galata Kulesidir...

reşleri... Baş ve başaltında kıran kırana mücadele... Nefis birbu- çuk asit zeytinyağı... Gönül Ül- kü ve Adile Naşit hanımlardan en kıvrak dans ve kantolar... Ay- rıca Gazanfer Özcan'dan yakası açılmadık yepyeni kâğıt ve amba-

Açmalar, simitler... Pi- şekâr Zihni Küçümen bey ve komik-i şehir Gazanfer Özcan beyden açmazlar... Gülmek ni- yetinde olup da bu o- yunu seyretmemek çok büyük kayıptır... Za- ten bilete alıp da gel- menyene ayıptır... Üskü- dar'ın karşısında Gala- ta'yı tam beş sene, iki ay gibi kısa bir zama- da yazan Suavi Süalp, yani ben... Üsküdarlı olduğum için ve şimdi de Galata'da oturdu- ğum için mi nedir bu oyunu pek sevdim. Bütün Üskü- dar ve Galatalıları, aynı zama- da, Aksaray, Fath, Şehremini, Beşiktaş ve de bütün diğer İstan- bulluların bu orta oyununu sey- retmesini tavsiye ederim... Yal- nız parasıyla tabii, ki biz de ne- şemizi bulalım...

ÖLÜR MÜSÜN ÖLDÜRÜR MÜSÜN?

Cinai — Öldürücü — Vurdulu — Kırdılı — Müzikal kabare oyunu

İşte tiyatronun bileti... Siz de bir tane alıp öyle girin... Ne olur ne olmaz...

ÖLMEK ve öldürmek zorunda olan birtakım adamların müzik, kan, bıçak, tabanca, sal- dırma, el bombası arasında korkunç mü- cadelesi... Vampir, Drakula gibi korkunç canle- rin kol gezdiği, tanınmış bütün polis hafiyeleri- nin rol aldığı büyük bir kabare şenliği... Cına- yet ve katil çeşitleri... En mâsum kaatiller ve

en gaddar maktuller... Kimin kimi vurduğunu anlamak için bu oyunu bir kere seyretmek kâfi olmadığından abonman satışlarımızdan istifade ediniz... Vurulmak korkusunda olanlar bu oyu- na gelmesinler... Sağ girip mevta çıkacağınız bu oyunda kullanılan tabanca ve kurşunlar, hakiki- dir... Bıçaklarımız halis Bursalı Hacı Recep mamulâtı olup kıl gibi keskindir... Sosyal nedenle- rin bu oyunda içine girecek ve bir kurşunla öbür tarafa gideceksiniz... Bilhassa küçük çocuklar ve heyecanlı kimselerin bu oyuna gelmemesi çok sayanı teessüftür... Memleketimizde işlenen türlü çeşitli cinayetlerin örnekleri ve nümuneleri oyun sırasında katalog içinde verilir... Şimdiye kadar oynanmamış bu cinai oyunun sonunda yaşadığı- nıza bir kere daha şükredecek ve artık hiçbir kimse hakkında iyi bir şey düşünmeyeceksiniz... Polis nezaretinde gelip oyun seyretmeniz en akil- li iş olacaktır... Haydi baylar bayanlar, bu oyu- nu görelim ve serseri kurşunlardan kendimizi koruyalım... Aksi halde mesuliyet kabul edilmez... Tamam mı?... Grav... Ah... yazarı vurdular... caaat...

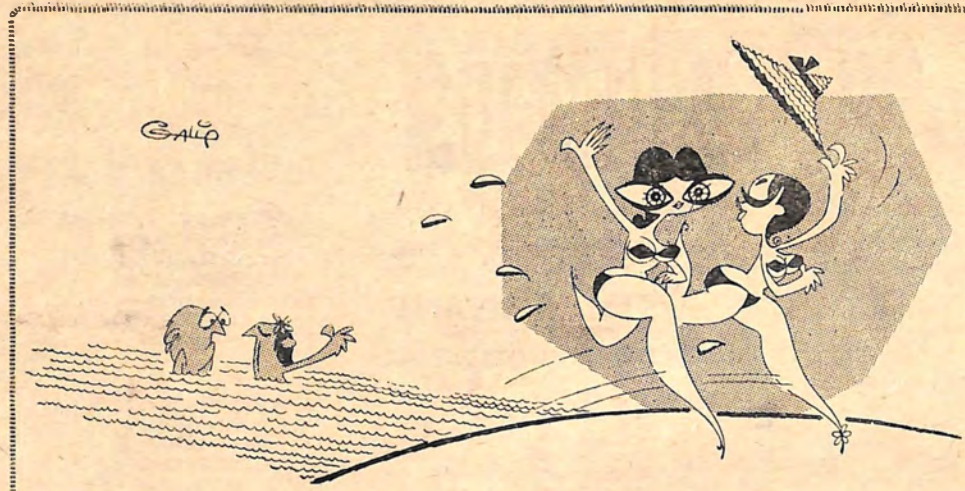
KIRAZ zamanı, mevsimlerin en romantik olanıdır. Sıcak rüzgârlar, sert fırtınalar, ilk aşklar, teselli bulmaz kalb acıları, ümitsiz şarkılar ve biraz da yılın ergenlik çağıdır. Ama Raymond için acı ve komik bir anıdan başka bir şey değildi.

O zamanlar onaltı yaşındaydı. Romeo'nun Julyet'e aşık olduğu ya! Ama aksine, sivilcelere dolu zayıf yüzüne, yaştı olan hiçbir kız gülmeden bakamıyordu ki... Bununla beraber arkadaşlarına artık tam bir erkek olduğunu, çeşitli kadınlarla kırıştığını söyleyerek, övünmeye başlamıştı. Oysa, söylediklerinin hepsi hayal ürünüydü.

O ilkbahar kendini daha fazla tutamayacağını anladı ve defalarca hayal ettiği şeyi gerçekleştirmeye karar verdi. Kolejin sıkı disiplini ve aşılmaz duvarlarından başka hiç kimse engel olamazdı buna!

Güvendiği arkadaşlarıyla fikir birliği yaptı, yarım saat içinde güzel bir firar planı hazırlandı.

Bir gece, yatakhane de herkesin horul horul uyuduğu bir saatte, Raymond ile kafa dengi arkadaşı Martin, koltuklarının altında elbise çukurları, ayaklarının ucuna basa basa banyoya doğru yürüdüler. Yanğın merdivenine bakan salon penceresini açmak çocuk oyuncağıydı. Daha önce plânladıkları gibi üç dakika sonra demir merdivenlerden inerek, bahçeye vardılar. Bahçe duvarı yüksekti. Birbirlerinin sırtına çıksalar bile duvarı aşamazlardı.

— Denizin de tadı kaçtı birader!..

— Meyve bahçesine doğru yürü, diye fısıldadı Martin. Duvar dibindeki ağaçlardan yararlanabiliriz.

Aynı berrak ışıklarıyla yıkanan meyve bahçesinde çit çıkarmadan ilerlediler. Kalpleri hızla çarpıyordu. Çoktandır hayâl ettikleri o erişilmez mutluluğu nihayet bu gece tatacaklardı. Bahçe, böcek sesleriyle doluydu. Büyük havuzdaki nilüferler ve kurbağalar onları neşeyle selâmladı. Bir aşk heyecanına bundan daha uygun bir fon bulunabilir miydi?

Alçak dalları ahlânlarını okşayan bir kiraz ağacının altında durdular. Ağacın arkasında hürriyetlerini sınırlandıran yüksek bir duvar vardı. Raymond göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. Sonra ağaca tırmandılar.

— Dikkatli ol, dedi Martin. Kiraz dalları çok çabuk kırılır.

Dalları kırmadan, kendileri de nasıl olduğunun farkına varmadan duvarın öbür tarafına atladılar. Gece onlarındı artık!

Plâna göre, güneşe bakan duvarın dibinde kendilerini bekleyen bir motosiklet olacaktı. Uçarcasına koşular o yöne doğru. Asfaltta değil,

gökyüzünde kanatlı bir atın sırtında daydılar sanki!

Motora bindiler, gazı verdiler, adımı arkadaşlarından aldıkları bir kabareye geldiler. Işık ve kahkaha taşan kapının önünde şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilmez, kalakaldılar!

— İçeri buyurmaz mısınız gençler?

Şişman, iri yarı, kiraz gibi kırmızı dudaklı bir kız, tombul elini uzatarak, Raymond'un sıksa omuzlarına koymuştu. Sonra sarı saçlı, yarı sarhoş bir kıza:

— İngrid, diye bağırdı. Buraya gell! İki öğrenci daha gelmiş. Bu beyler bize içki ısmarlamak istiyorlar galiba...

Sonra Raymond'a döndü:

— Benim adım Karmen'dir şekerim.

Delikanlılar uslu uslu bir masaya oturdular.

— Paranız var mı?

İkisi de aylık harçlıklarını çıkarıp kızlara teslim ettiler.

— Güzeel. Garson, bize viski getir!

Kafadarlar, kızların ortasında süklüm püklüm oturuyorlardı. Eğlence-

ye çıkmış değil, cezaya çarptırılmış gibi bir halleri vardı.

Raymond, heykel gibi durmaması gerektiğini düşünerek cebinden bir paket sigara çıkardı. Kahınlaştırmaya çalıştığı sesle sordu:

— İçmez misiniz?

Kızlar gülüşerek birer sigara yakarlarken, oğlanlar aralarında kız seçiyorlardı. Karmen, onların sabırsızlıklarını sezmış gibi:

— Haydi yukarı çıkalım, dedi.

Yeşil halı döşeli küçük bir odaya girdiler Raymond'la. Duvarlar, kiraz resimli kâğıtlarla kaplıydı.

— Odam mevsime uygun değil mi? Bitişikteki odadan somye gıcırtiları duyulmaya başlamıştı bile.

— Gıcırtiları duyuyorsun değil mi? diye sordu Karmen. Arkadaşın senden daha aceleci... Haydi bakalım, sen de biraz elini çabuk tut!

Şişman kız bir hamlede soyundu. Son derece çirkin bir vücudu vardı. Bu çıplak vücut karşısında hayalleri altüst olmuştu Raymond'un.

Demek kadın buydu! Bu çirkinliğe sahip olmak için birbirini yiyordu insanlar! Bu çirkinliğe şarkılar yapıyorlar, şiirler düzülüyordu! Buna rağmen aceleyle soyundu ve dar karyolaya girdiler. İlk defa karşı cinsten biriyle yanyana yatan Raymond:

— Oh Karmen'im benim, seviyorsun beni değil mi? diye başlayan birtakım mânâsız sözler mırıldanıyordu.

Bir balmumu heykel gibi uzandığı yerde sadece ağzını şapırdatıp duran, yanındaki erkekle hiç ilgisi olmayan Karmen, angarya kabilinden:

— Tabii seviyorum şekerim, diye isteksiz cevaplar veriyordu.

Ter içinde kalan Raymond'un sevildiğini bilmesi, işi sonuca varırmaması gerekiyordu. Ama tek taraflı nasıl başaracaktı bunu? Kızda en küçük bir hareket yoktu ki, zaman zaman ağzını şapırdatmaktan başka.

Nefsiyle yaptığı ve başarısızlıkla biten uzun bir mücadeleden sonra, pestil gibi kaldı Raymond.

— Tamam mı? diye sordu kız.

— Hayır, diye fısıldadı oğlan. Çirkin vücutlu şişman kız sinirlendi:

— Peki bir saatir ne yapıyorsun kuzum?

— Hiç. Ya sen ne yapıyorsun?

Karmen, masanın üstündeki kâğıttan ağzına bir kiraz atıp, dudaklarını şapırdatırken cevap verdi:

— Ne yapacağım, kiraz yiyorum!

Utançla kalkan Raymond, giyinerek sessizce odadan çıktı.

Kiraz zamanı, mevsimlerin en romantik olanıymış ha? Aşkın uyanığı mevsimmiş... Raymond için başarısızlıkla biten bir teşebbüsün komik hikâyesinden başka bir şey değildi.

G. Bideau'den

1879

Bundan tam 90 sene evvel ilk elektrik ampulünü icad eden Thomas EDISON, ışıklandırma alanında bütün dünyada yeni bir çağı açmıştır.

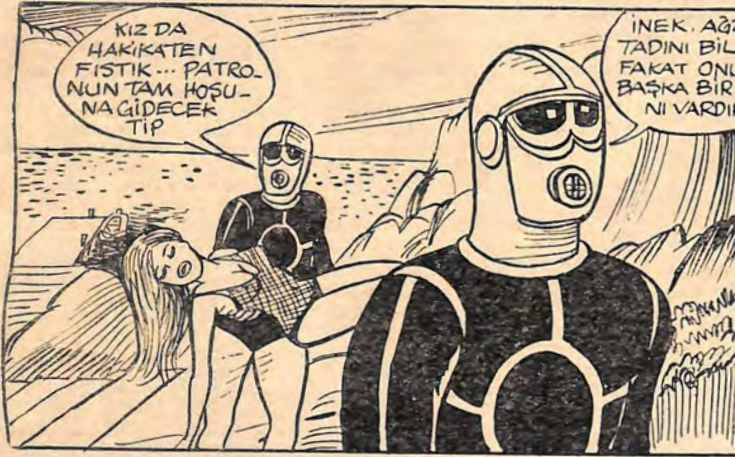
1969

Bugün Türkiye'de aynı isim altında, en son teknik imkânlarla, uzun ömürlü, fevkalâde bol ışıklı ve az sarfiyatlı ampuller imâl edilmektedir.

EDISON

EDISON'DAN BU YANA AMPULDE TEK MARKA

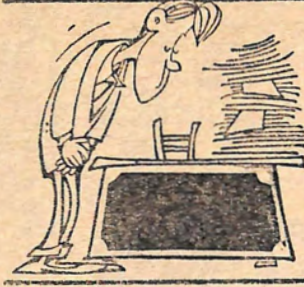
— Doğru sadece bizim yaşantımıza idare etmek denir. Oysa ki yaşamak dünyada idare etmek demek değildir. İnsan yaşadığı mıydı, biraz insana benzer yaşamalı. Vallahi bilâhî şöyle maasımı bir gün üzerimde taşıyabilmek şu kaç yıllık memurluk hayatımda bir kere olsun nasip olmadı bana. Daha maası aldığım gün, bakkalı çakkalı, tamazaam!... Ondan sonra yine gelsin borç. Ya hu düşünüyorum da bu borç işi bizde hırsatlık galiba. Kendi kendime diyorum ki, ulan Süleyman diyor, acaba sana millî piyangodan yüzbin lira para çıksa, yine etrafa borç yapar mısın diyorum da, kendi kendime hayır diyemiyorum. Ya par insan namussuzum, biz memur milleti alışmışız bir kere borca. Borç, bizim kanımıza canımıza işlemiş, günlük yaşantımızın ayrılmaz bir parçası olmuş.

Yakup bey:

— Bak bakalım paran olsun da hiç borç yapar mısın? dedi. Vallahi arkadaş şu onüç yıllık memurluk hayatımda bir kere peşin parayla ayağıma bir pantolonluk aldığım da, namussuzum hiç unutamadım onun zevkini. Düşün ki paran cebinde ve sen mağaza mağaza dolaşıyorsun, adam top top kumaş çıkartıyor, bunu beğenmedim, bunun şu yeri güzel değil, bu çok pahalı diyebiliyorsun. Ondan sonra da canının istediği kumaştan âdetâ emir verir gibi, kes şundan bir metre yirmi santim diyebiliyorsun... Ama biz ne yapıyoruz, gidiyoruz devamlı borç aldığımız manifaturacıya, yüzün yok ki adama, şöyle olsun, böyle olsun demeye. Var zaten herife dünya kadar borcun, alacağın bir pantolonluk kumaşın borcunu kimbilir kaç ayda ödeyeceksin. Onun için adam neyi gösterirse, eyvallah diyorsun.

İlyas efendi o gece hep evlenme meselesini düşündü... Öyle ki, şu anda Remziye gelse, ben evlendim, boşandım, karımda o adamdan çocuk var, beni alır mısın, dese, İlyas efendi hemen, evet! yapıştırdı. Ama Remziye ora şu anda o kadar uzaktı ki...

Doğru söylüyorlardı arkadaşları,

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGU

kendisi de evlenmeli, bir yuva sahibi olmalıydı. Hiç olmazsa akşamları gidince şöyle konuşacak bir insan bulurdu. Şurayı yatak odası yaparlardı, şurayı da mutfak. Gündüzleri yatak odasında pekâlâ oturabilirlerdi. Hoç olurdu canım, bu eve, bu odalara bir kadın elinin değmesi... Günün yorgunluğunu onun kucağında dinlendirir, yokluğu onunla paylaşır... Ama nerede, hani böyle bir kız?

Aramamıştı ki o güne dek...

O gece kararını verdi. Gerçi arkadaşlarına bu konuda hiçbir şey söylemeyecekti ama, kendisi arayacak bulacak, şayet işi kızla halledemezse Yakup beyin veya Süleyman beyin ailesini göndertip istetecekti.

Verdiği karardan memnun uyudu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İlyas efendi günlerce evleneceği kızı canlandırdı hayâlinde. Gerçi «arışınları severdi ama, bir defa kumralın vefasızlığına inandığı için esmer aramaya başladı. Bu işi iyice kafasına koyduktan sonra akşamları daireden çıkar çıkmaz parkları, kalabalık caddeleri dolaşmaya başladı. Mevsim yazdı. Fakat İlyas efendi yaz sıcaklığının öğlelerinde bile kız arıyordu daireden çıkınca. Bazen bir tane görüyor, biraz takip ediyor, ya kızın yürüyüşünü, yahtut da kızın belini kalçasını beğenmiyordu... Hayâlinde bir Remziye vardı. İstiyordu ki alacağı kız ona benzesin... Nihayet bir gün öyle bir tane-

sinli buldu. Remziye'nin esmeriydi bu!

Kızı takip etmeye başladı. İki gün de aynı yerde kaybedince kız, bu kez kız yolda tutup konuşmaya karar verdi. Ama buna nasıl cesaret edecekti? Etti de. Bir öğle üzeri kız bir köşede yakaladı:

— Bir dakikanızı alabilir miyim? dedi.

Kız, ters ters baktı İlyas efendinin suratına:

— Ne istiyorsunuz? dedi.

İlyas efendi o kadar prova yaptığı halde bundan gerisini söyleyemedi. Kıpkırmızı oldu kaldı kızın karışında. Kız:

— Terbiyesiz, dedi çekti gitti.

Sanki, tuzu biberiyniş gibi, konuşmaları dinleyen bir kundura boyacısı da:

— Âbi, amma bozum etti ha, demesin mi?

İlyas efendi ne olduğunu bilemedi. Boyacı hâlâ konuşuyordu:

— Niye dilin tutuldu be âbi? Diyecektin, seninle tanışmak istiyordum. Nerdeyse ben senin yerine, o vaziyetini görünce, «Abla senle tanışmak istiyor» diyecektim, amma... Keşke deseydim hani ya ağbı... Gel gel, bir fırçalayalım ayakkaabılarını...

İlyas efendi yürüdü gitti.

İkinci günü kız aynı yerde yakaladı. Boyacı da yine aynı yerdedi. İlyas efendi kıza yanaşır yanaşmaz, boyacı ondan evvel sokuldu yanlarına.

İlyas efendi, yine:

— Bir dakika! dedi.

Kız:

— Terbiyesiz! yapıştırdı.

Boyacı, kirli dişlerini göstererek, İlyas efendinin gözlerinin içine bakıyor ve güllüyordu.

— Yine bozum âbi, dedi.

İlyas efendi daha çok takip edirdi o kız ama, üçüncü günü bu kez boyacının önünde çok nefis bir dayak yedi kızın dayısından... Yine boyacı yetiştirdi imdadına. Onu, çeşmeye götürüp ağzını burnunu yıkadı.

Bu olaydan sonra İlyas efendi bir müddet kız faslını unuttu. Arkadaşlarına da gözündeki iri mor leke için, düştüm, dedi.

Fakat kışla beraber, yine havalara soğumaya başlayınca, bir daha şansını denemek istedi. Bir öğle üzeri lokantaya yemek yemeğe giderken, kasabın birinden çıkan bir kız gördü. Ufacık bir tetkikten sonra kız takip etmeye karar verdi. Kız gitti, İlyas efendi gitti, sonunda kız sarı boyalı bir evin kapısını açıp içeriye girdi. İlyas efendi hemen evin numarasını aldı ve döndü. Bu kez işi «Allahın emri, peygamberin kavlile» halledecekti.

O gün öğleden sonra meseleyi Yakup beye açtı. Yakup bey:

— Bravooo, bravo! dedi ve İlyas efendinin boynuna sarıldı.

Haberi duyan Süleyman bey, hem sevindi, hem de üzüldü. Ama yine de İlyas efendiye:

— Çok güzel bir iş yapıyorsun, demekten kendini alamadı.

Bir cumartesi sabahı, Yakup beyin karısıyla, Süleyman beyin karısı bu sarı boyalı evin kapısını kaldılar. İlyas bey, Yakup bey ve Süleyman bey gelecek haberi Yakup beyin evinde bekliyorlardı. Şayet ora-

dan iyi bir cevap gelirse akşam yine sinekli bir meyhanede sinekli şarapla, İlyas efendinin kesesinden kâfaları çekeceklerdi...

Sarı boyalı evin kapısını yaşlı bir kadın açtı. Gelenlere, ne istediklerini sordu. Yakup beyin karısı:

— Hayırlı bir iş için geldik, dedi. Yaşlı kadın bunları içeriye davet etti. Sonra bir kadın daha geldi yanlarına.

— Hoşgeldiniz, denildi.

— Hoşbulduk, denildi.

Sonra işin esasına geçildi. Yakup beyin karısı:

— Valahi biz buraya Allahın emri peygamberin kavliyle kızınızı istemeye geldik, dedi.

— Kime? dedi sonradan gelen kadın.

— Bizim beyin arkadaşı İlyas efendiye. İlyas efendinin ağzı var, dili yoktur. Çok temizdir, çok iyidir. Kariya kıza yan gözle bakmaz. Hiç kimsesi yoktur, ne kaynana, ne kuyunbaba, ne görümce. Şayet bu iş olursa çok sevineceğiz.

O sırada elinde bir kahve tepsisiyle kız göründü. Kız, Yakup beyin karısının hoşuna gitti ama Süleyman beyin karısının nedense hoşuna gitmedi. Fakat evlenecek olan ne o, ne de ötekiydi.

Sonradan gelen kadın:

— Ben Nîmet'in annesiyim, dedi.

Akşam babası gelsin, bir konuşalım, bu arada bir de oğlana tetkik edelim, siz bir hafta sonra buyrun gelin, eğer bu iş hayırlıysa olur, dedi.

Bu kadarcık bir haber bile İlyas efendi ve arkadaşlarını meyhaneye sürüldemeye kâfi geldi. Sanlı işler olmuş bitmiş gibi şimdiden İlyas efendiye tetkik etmeye başladılar...

O bir hafta içerisinde kızın annesi meseleyi kızına açtı. Kız:

— Hayır da hayır, dedi.

— Niye?

— Hayır!

— Kızım kazık gibi evde mi kalacakmısın?

— Hayır, ben evlenmek istemiyorum.

— Ama niye?

— İstemiyorum.

— İnsanın evlenmemesi için bir sebep olmalı!

— Evlenmeyeceğim.

— Öyleyse başka bir sevdiğin var!

— Yok!...

Yalan söylemişti kız annesine. Sevdiği vardı. Bi manifaturacının tezgâhtarıyla sevişiyordu. Oğlan hemen iki ay sonra askere gidecekti. Bir askerliğini yapsın gelsin, hemen evleneceklerdi. Hattâ Nîmet, ona askerde bir gün mektup yazacağını bile söylemişti... Zaten annesi babası dayatsalar, kendisini kesseler bile başkasıyla evlenemezdi Nîmet. Çünkü, bu tezgâhtar oğlani deli gibi seviyordu...

Hiçbir şeyden haberi olmayan Nîmet'in marangoz babası, bu bir hafta içinde bir ara İlyas efendinin müdürünün yanına uğradı. Selâmdan sonra, mahrem bir şey konuşacağını söyleyerek koltuğa ilişti.

— Buyrun! dedi müdür.

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlar. Eski ve program hazırlar. Objektif tavsiyelerde bulunur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

(Basın : 60927 — 160)

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizlediği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Fiyatı : 100 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kurtuluş plânı

Yardımın büyüklüğü konusun-
da konferans veren rahip sözle-
rini:

— Şimdi düşkünler için topla-
nacak yardıma, herkes gönlün-
den koparı versin, diye bitirince,
dinleyiciler arasında bulunan üç
İskoçyalıdan biri şakkadık düş-
tü bayıldı, diğer iki İskoçyalı ise
temiz hava alması için arkadaş-
larını salondan dışarı çıkardı.

Hediye

Yılbaşı gecesi nişanlısına boş
bir mücevher kutusu uzatan İs-
koçyalı:

— Bu kutu, senin pırlanta kal-
bine layık değil ama, daha iyisi-
ni bulana kadar bununla idare
ediver şekerim, dedi.

Neden?

Küçük çocuk, annesine:

— Komşularımızın neden ço-
cuklarının olmadığını biliyorum,
dedi. Eline verecek bir tek oyun-
cakları bile yok da ondan!

Cevap

Telefon çaldı, evin küçüğü aç-
tı. Bir ses:

— Annen evde mi? diye sordu.
— Bir dakika bekleyiniz, dedi
çocuk. Hizmetçiye sorayım. Kri-
tik anlarda ne cevap verileceğini
daima o bilir.

— Telâşlanmayın canım, bu
filmleri sinemalar için çekmiyo-
rum.. sadece kendim için çekiy-
rum!

Durum ayrı

İneceği yerde arabayı durduran Rockfel-
ler, bir dolar bahşış verdiği şoförün yüzünü
buruşturduğunu görünce sordu:

— Canınızı sıkacak bir şey mi oldu?
— Dün öğlunuzu götürmüştüm, dedi şo-
för. Bana beş dolar bahşış vermişti de, onu
hatırladım.
— O başka, diye şoförün sözünü kesti mil-
yoner. Oğlumun çok zengin bir babası var. A-
ma benim yok!

Olmaz

Ders veren profesör, arka sırada oturan
öğrencilerden birine:

— Siz, yukardaki! diye bağırdı. Her on
dakikada bir saatimize bakmanız umurunda
değil ama, durup durmadığınızı anlamak için
kulağınıza götürmeniz yok mu, işte o deli
ediyor beni!

Yazısız

Ölmüş ama...

Adam onbeş gün kendinden geçmiş bir şekilde yattıktan son-
ra gözlerini açınca, doktor takıldı:

— Bize korkulu günler yaşattınız. Kıvıldamadan yatışınız,
belli belirsiz soluk alışınız... Ölmüştünüz sankil

— Önce ben de öldüğümü sanıyordum ama sonradan bu kor-
kum geçti, dedi hasta. Çünkü durmadan karnım acıyor, ayakla-
rım üşüyordu.

— Ölmediğinizi nasıl anladınız?

— Ölseydim, ya cennette, ya cehennemde olacaktım. O za-
man da cennetteysen acıkmayacaktım, cehennemdeysen ayakla-
rım üşimeyecekti.

— Bütün gün tüfek elde, birşey
görmeden bekleyecek miyiz böyle?
— Yok canım, ben bir şeyler gö-
rüyorum!

Dibi tutmuş!

Karı koca yeni doğum yapmış
bir dostlarını ziyarete gitmişler-
di. Salonda otururken duyduğu
kokudan burnunu tıkayan erkek:

— Yanık süt kokuyor, dedi.

Genç baba:

— Süt nineden olmalı, dedi. Za-
vallının kırk derece ateşi vardı
az önce!

Kumar

Bütün hayatını kumar oyna-
makla geçiren adam, arkadaşına
dert yanıyordu.

— Biraz gayret etsen, bahse gi-
rerim ki bu deritten kurtulursun,
diye arkadaşı teselli etti.

Kumarbaz büyük bir istekle:
— Deneyelim, dedi. Nesine
bahse giriyorsun?

Soru

İki kadın konuşuyordu:

— Evlisiniz sanırım, dedi biri.

— Evet.

— Kocanız ne iş yapar?

— Uysaldır. Ne iş göstersem
onu yapar!

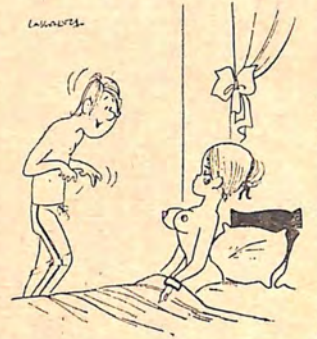
Belirti

Önemli bir ameliyat geçiren
hasta yavaş yavaş kendine gelir.
Çevresinde bulunan beyaz göm-
leklileri görünce, zayıf bir sesle
sorar:

— Cennete mi geldim yoksa?

Doktorlardan önce karısı cevap
verir:

— Yok canımı. Baksana ben
buradayım!

— Şimdi de size spor için ya-
takta gerekli hareketleri göste-
receğim!..

Rakamlar değişik

Küçüğe sordular:

— Farzedelim üç armutun var. Ben de
iki armut veriyorum. Hepsini ne eder?

— Bilmiyorum, dedi çocuk.

— Okula gitmiyor musun sen?

— Gidiyorum.

— Pek neden bilmiyorsun?

— Okulda hesabı armutlarla değil, çizgi-
lerle yaptırıyorlar da...

Renklerin dili

Çocuk ilk defa bir düşün götiyordu. Ge-
linle damat çıkarken annesinin eteğini çekti:

— Neden gelin beyazlar giymiş?

— Beyaz, mutluluğu sembolize eden bir
renktir de ondan, dedi annesi. Gelinin bu an
duyduğu sevinç, giydiği gelinlik dile getiriyor.

Siyahlar içindeki damada bakan çocuk:

— Anladım, dedi. Herhalde damat da ma-
tem tutuyor!

Dünya Karikatürleri

— YOOO, ELLER VE AYAKLAR AŞAĞI !..
TATİL BİTTİ ARTIK ...

YAZISIZ

YAZISIZ

Bir İSSİZ adada yalnız kalsam...

BÜRODAKİ DÖRT KIZ
ARKADAŞIMLA :

"İYİ KADINLAR BUN-
LAR ANLADIM AMA,
YETER ARTIK !.. GE-
CE, GÜNDÜZ DEME-
DEN SADECE SEVİŞMEK
İSTİYORLAR. BİKTİM
DÖNÜYORUM
ARTIK."

VERGİ TAHSİLDARI İLE ...

AL BAKALIM İNSAN
UMDU-
ĞUNU
DEĞİL,
BULDUGU-
NU YER ..

GENÇ YAŞTA DUL KALMIŞ
AŞK DÜŞKÜNÜ LOLO İLE :

POOL ..HU..HUU..
NERDESİN?
GEL BUDA-
LA, SANA
O BİÇİM AŞK
OYUNU GÖS-
TERECEĞİM..
SERSEM,
GELSENE
HADI...

RAQUEL WELCH İLE...

BÖYLE BİR AN'A KAVUŞ-
MAK İÇİN BİR DEĞİL,
ON GEMİ BATIRIRIM..
BU ŞİMDİLİK BİRİN-
CİSİ ...

B.B. İLE ...

İŞTE YİRMİ ÖNDEN BERİ
ONA SADECE BAKIYORUM
BUGÜN ARTIK PARMA-
ĞIMIN UCUYLA DOKUN-
MAGA KARAR VERDİM.
AMA O, HEMEN KOLLARI-
MIN ARASINA DÜŞECEK
ÇÜNKÜ, BEN BİR ERKE
ĞİM ERKEEK !..

GENÇ BİR BAKİRE İLE

SİZİ BU KADAR ÇOK
MU KORKUTTUM ?

GİNA LOLLOBRİGİDA İLE ...

"ÖĞLE OLDU, BENİM
BİBERON SAATİM..BEN
SENİN KÜÇÜĞÜNÜM
GİNA.. BANA SÜT
VER ...

PİPOM, TELEVİZYONUM,
KÖPEĞİM VE TERLİKLE -
RİMLE ...

PARİSİN TIKALI SOKAK-
LARINDAN UZAK ...PO-
LİTİKADAN UZAK KA-
RİMİN DIRİLTİSİNDAN
UZAK OH HAYAT NE
GÜZELMİŞ YAHU !..

İş Bankasında buluşalım

Bu, ne zamandır
beklediğiniz fırsattır.
Şimdi önünüzde
yepyeni bir imkân var.
Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
mutlaka İş Bankasına
yatırınız. Sizinle de
**İŞ BANKASINDA
BULUŞALIM...**

Bu büyük çekilişte:

**45 APARTMAN
DAİRESİ**

**35 ADET
100.000 LİRA**

**125 ADET
10.000 LİRA**

**550 ADET
1.000 LİRA**

**10 100 adet
çeşitli para ikramiyesi**

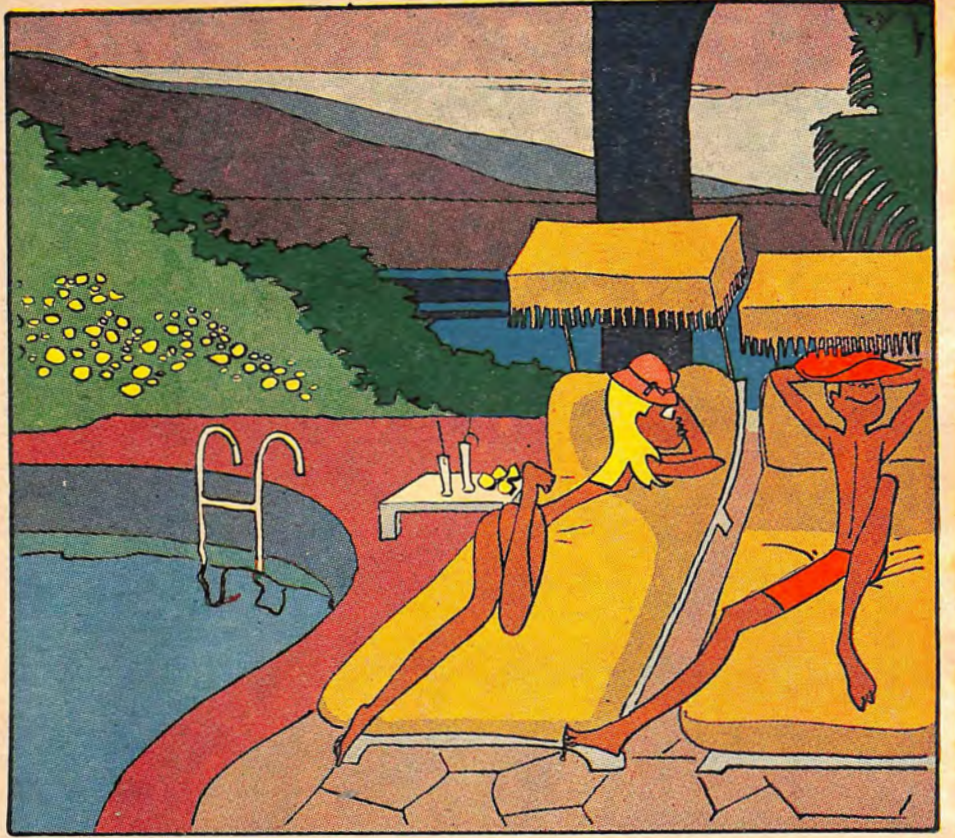

**TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR**

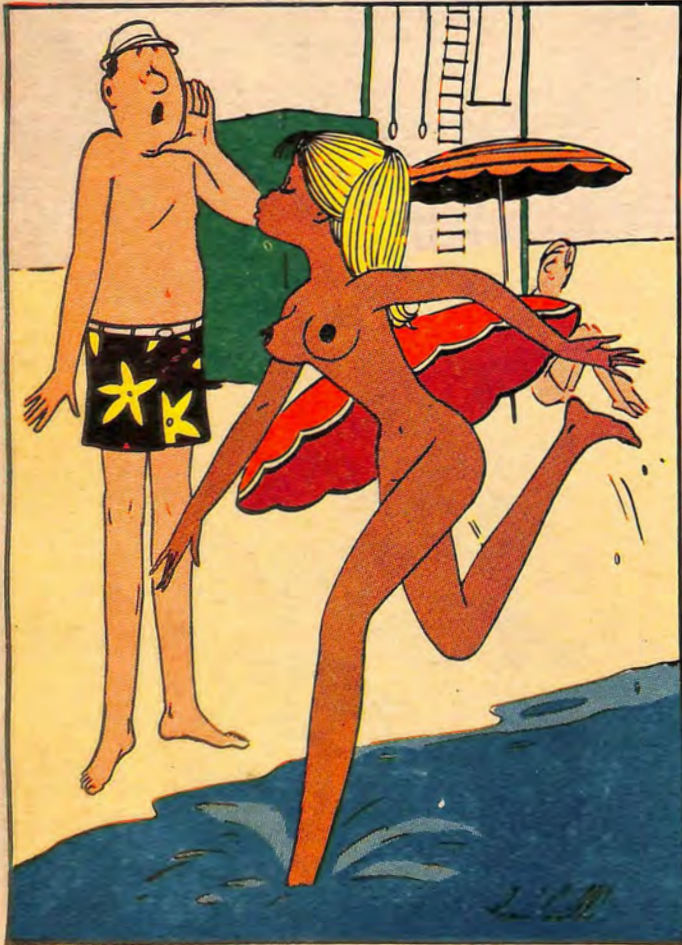
Akhaha

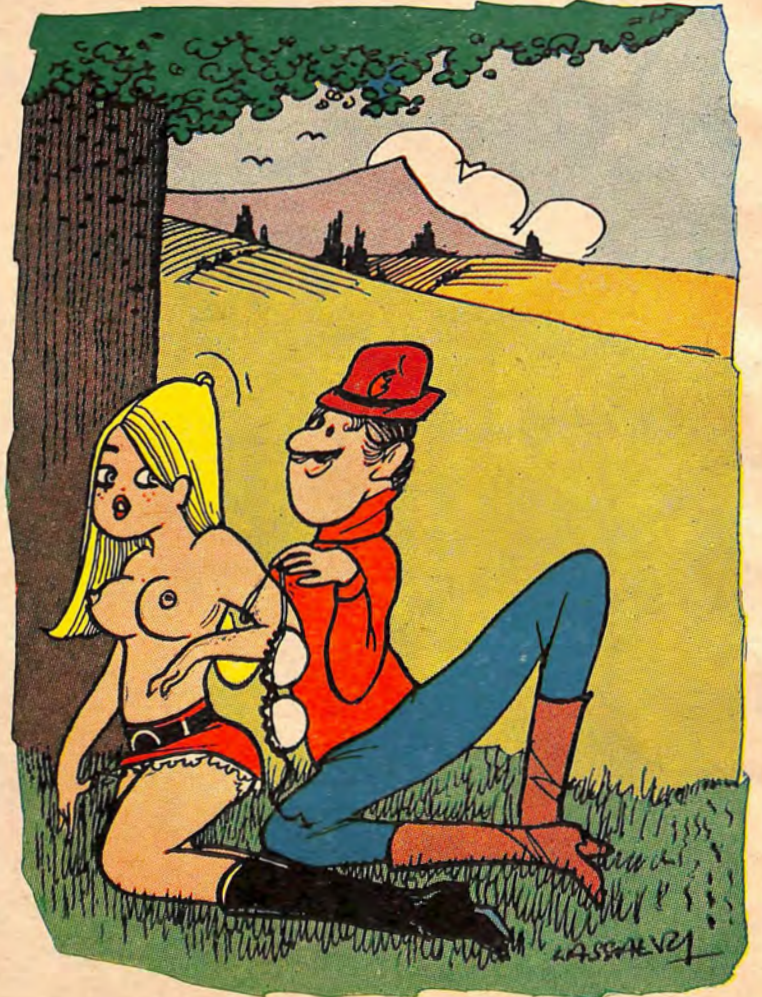
— KARAM ON BEŞ GÜN İÇİN SEYAHATE ÇIKTI... SİZİNKİLERDEN BİRİNİ ÖDÜNG ALABİLİR MİYİM ?..

— EEE , DENİZ MEVSİMİ GEÇİYOR ...
— ALDIRMA , SEVİŞMENİN MEVSİMİ OLMAZ !..

— YOK CANIM , MAYOMU KAYBETMEDİM .. ZA-
TEN GİYMEMİŞTİM Kİ !..

— AH SİZ ERKEKLER , HEPİNİZ AYNISINIZ ...AVA,
BAŞKA ŞEY AVLAMAK İÇİN ÇIKIYORSUNUZ !..